

นางฟ้า จารชน

กรรณิกา

นางฟ้าจารย์ชน

โดย กรรรมภา

ราคา 340 บาท

ลำดับที่ 210

ISBN 978-616-00-1170-4

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : วิลาสินี จันทร์กิตติวัฒน์ พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาภัทร์ พองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สิ้นธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิวพูู กร:ตาดกนอบสายตากรีนรี๊ด www.greenread.com</p>
---	---

คำนำ

หน้าที่กับความรัก...หากต้องเลือกสิ่งหนึ่งสิ่งใด คิดก็ตลป
ก็คงคิดไม่ออก เพราะต่างก็มีความสำคัญ ยิ่งกับชายหนุ่มหญิงสาวที่ไม่เคย
สัมผัสรักด้วยแล้ว ยามได้สัมผัสรสชาติความรักที่หอมละมุน มีหรือจะ
ตัดใจปล่อยให้สัมผัสอ่อนหวานนั้นจากไปโดยง่าย

สองหนุ่มสาวที่ยืนคนละฝั่งจึงต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจ
ครั้งใหญ่ หญิงสาวผู้มีชีวิตอยู่ในโลกที่เชื่อใครไม่ได้ ได้แต่ทำตามคำสั่งของ
ผู้ซบเลี้ยงเธอจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และหนึ่งหนุ่มที่เป็นผู้ใช้กฎหมาย
ยืนอยู่อีกฟากฝั่งของเธอ ความสัมพันธ์ที่เหมือนเส้นขนาน เหตุการณ์
จรรยาบรรณข้อมูลที่เกิดขึ้นทำให้คนหนึ่งไถ่ล่า อีกคนหลีกเลี่ยง และไม่เห็นแม้แต่
ปลายทาง...

เหล่าพี่น้องแมคอีเซอร์รี่ได้ออกมาวาดลวดลายพร้อมให้สัมผัส
ความน่ารักของพวกเขาใน *บ่วงรักคำสาปทราย* และ *เล่ห์ร้ายบุษบา*
มาแล้ว คราวนี้...ถึงเวลาของผู้ชายเจ้าชู้ที่สุดในสี่พี่น้องแมคอีเซอร์รี่อย่าง
ธีรวัฒน์ที่จะได้เจอบททดสอบเรื่องความรักใน *นางฟ้าจารชน* พร้อม
นางเอกสาวที่ดูจะตามทันและยังก้าวนำเขาอยู่เสมอๆ ด้วย แล้วอย่างนี้
ธีรวัฒน์จะจัดการนางฟ้าผู้จารชนและจารกรรมหัวใจเขาอย่างไร โจรสาว
จะพาให้เขา หรือเอพีไอหนุ่มจะเป็นผู้ปราชัย...คำตอบอยู่ในเล่มนี้!

“เดี๋ยวกู พ่อหนุ่ม” พยอมนเรียกเสียงดัง “จะทำอาหาร
ต้องคำนึงถึงความสะอาดด้วย พ่อหนุ่มต้องใส่ผ้ากันเปื้อน สวม
หมวกตาข่ายด้วยนะ”

“ต้องขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“อะ แน่สิ ไม่อย่างนั้นได้ต้องเสียกันปะไร”

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวกูอาสาเองค๊ะ” เด็กสาววัยสิบเจ็ดหัวเราะ
ไม่นานนักทั้งผ้ากันเปื้อนและหมวกคลุมผมแบบที่ใช้อาบน้ำก็มาอยู่
ตรงหน้าธีรวัฒน์

“แน่ใจหรือครับว่าอันนี้แน่”

“แนสิคะ” สุคนธวากลับยิ้มแทบไม่อยู่

“ทีนี้ก็ทำอะไรแปลกๆ นะครับ หมวกแบบเซฟทำอาหารไม่มี
หรือ”

“มีแค่นี้แหละพ่อคุณเอ๊ย รีบๆ สวมเข้า” ผู้อาวูโสที่สุดในห้อง
คะยั้นคะยอ ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่มีทางเลือก เขายอมสวมผ้ากันเปื้อน
สั้นแต่ลายคิตตี้สีชมพูหวาน กับหมวกคลุมอาบน้ำสีเขียวสะท้อน
แสงตามที่สุคนธวาเอามาให้

นางฟ้า จารชน

บทนำ

ช่วงเช้าที่วุ่นวายที่สุดวันหนึ่งของมหานครนิวยอร์ก เมืองที่มีประชากรหนาแน่นที่สุดในสหรัฐอเมริกา และในเมืองที่ประชาชนต่างคนก็ต่างใช้ชีวิตแห่งนี้ เวลาแต่ละวินาทีเปรียบดั่งเงินทองที่ต้องใช้มันอย่างคุ้มค่าที่สุด จึงไม่มีใครสนใจว่ารอบตัวจะเกิดอะไรขึ้น นอกจากเอาตัวเองให้รอดไปวันต่อวันก็พอ

เช่นเดียวกับกับหญิงสาวคนหนึ่ง...ร่างเล็กบอบบางที่มีส่วนสูงราวห้าฟุตสี่ นิ้วพรรณขาวจัดจนกลมกลืนไปกับผู้คนรอบข้าง ผมยาวสีดำขลับ ล้อมรอบดวงหน้ารูปไข่สวยงาม ดวงตาสีเดียวกันซ่อนไว้หลังแว่นกันแดดสีชา ซึ่งเจ้าตัวกำลังมุ่งหน้าออกจากสถานีรถไฟใต้ดินอย่างเร่งรีบ การเดินทางไปทำงานยามเช้าถือเป็นเรื่องน่าเบื่อที่สุดในชีวิต เธอต้องฟันฝ่าผู้คนมากมายจากย่านดาวน์ทาวน์ในบรูคลินอันเป็นที่พักอาศัยสู่สำนักงานใหญ่ของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ที่อยู่ในย่านมิดทาวน์ของแมนฮัตตัน หญิงสาวมาสมัครงานและเริ่มงานที่นี่ได้เพียงวันเดียวเท่านั้น คงจะไม่ได้แน่หากเธอเข้างานสาย

ร่างเพรียวบอบบางเดินมาถึงสำนักงานและรีบสแกนนิ้วมือเพื่อบันทึกเวลาเข้างานของตัวเองจนเสร็จเรียบร้อย พร้อมกับที่โทรศัพท์สายหนึ่งโทร. เข้ามาพอดีพอดี

“ถึงที่ทำงานหรือยังยูริ” น้ำเสียงดุขันของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นมาตามสาย ซึ่ง ‘ยูริ’ หรืออีกนัยหนึ่งคือ ‘มยุรฉัตร ยามาอุชิ’ ก็ตอบด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นไร้อารมณ์ไม่ต่างกัน

“มาถึงแล้วค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เริ่มทำงานของเขาได้”

“ฉันยังไม่พร้อมค่ะ ขอเวลาอีกห้านาที”

“ให้ตรวจเวลาด้วยละ” เจ้าของน้ำเสียงเข้มเอ่ยส่าทาบ

“รับรองได้เลยค่ะ” สาวสวยร่างเล็กตอบกลับแล้วรีบวางสาย จากนั้นจึงตรงเข้าห้องน้ำหญิงในแผนกตัวเองทันที

หลังจากที่มาถึงแล้ว หญิงสาวก็เปลี่ยนจากชุดกระโปรงทำงานแสนเรียบร้อย เป็นชุดเสื้อยืดและกางเกงผ้าเนื้อหนาสีดำทะมัดทะแมง มยุรฉัตรรดพวงผมหนานุ่มไว้อย่างแน่นอนหาให้แน่ใจว่ามันจะไม่มาเกาะเกาะยามที่เธอกำลัง ‘ปฏิบัติงานสำคัญ’ จากนั้นจึงขึ้นไปยืนบนโถส้วม เปิดตะแกรงช่องระบายอากาศ แล้วปีนขึ้นไปอยู่ในช่องเล็กๆ ระหว่างเพดานและท่อทางเดินอากาศไปอย่างง่ายดาย

แม้ว่าเพิ่งจะมาสมัครงานและทำงานเพียงแค่วันหนึ่งวัน แต่หญิงสาวก็เตรียมตัวมาเป็นอย่างดี เพราะหลังจากที่ฟรานซิสไกอินด์สตรีส์ บริษัทยักษ์ใหญ่ที่เปรียบเสมือนแม่ข่ายของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ได้เซ็นสัญญากับกองทัพสหรัฐอเมริกาเมื่อหลายสิบปีก่อน บริษัทข้ามชาติแห่งนี้ก็ได้รับการผลักดันจนสามารถเข้ามาขยายสาขาต่อที่นี้ได้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ก็ถือเป็นศัตรูกับ ‘นายท่าน’ ของมยุรฉัตร จนกระทั่งได้โอกาส เจ้านายของเธอจึงมอบหมายงานสำคัญชิ้นนี้ให้ แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องสำเร็จเท่านั้น

หญิงสาวจึงเตรียมตัวมาอย่างดี ศึกษาทางเข้าออกและโครงสร้างของสำนักงานมานานนับเดือน พิมพ์เขียวของสำนักงานอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์อยู่ในสมองของเธอตลอดเวลา มยุรฉัตรหยิบไฟฉายขนาดจิ๋ว

จากกระเป๋ากางเกงส่องไปยังหนทางที่มีดมืด ดวงตาคู่กลมโตมองไปยัง
หนทางเบื้องหน้าแล้วมุ่งสู่ห้องควบคุมเซิร์ฟเวอร์ของสำนักงาน

มันไม่ใช่งานยากอะไรเลย ก็แค่เข้าไปในห้องเซิร์ฟเวอร์ ติดตั้ง
อุปกรณ์ที่กลุ่มของเธอประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อตัดสัญญาณเตือนภัยทุกอย่าง
ของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ จากนั้นเธอจะ ‘จารกรรม’ หรือจะเรียกให้
น่ารักหน่อย ก็คือหยิบฉวยเอา ‘งานลับ’ ที่ได้รับมอบหมายมาทันที แม้ม
มยุรฉัตรจะมีอายุเพียงยี่สิบต้นๆ แต่ก็ได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่วัยเด็ก
ทำให้เธอเชี่ยวชาญด้านนี้ที่สุด แม่แต่งงานจะข้อมูลความลับเครือข่าย
ทรงอิทธิพลระดับโลก สำหรับเธอก็เปรียบเสมือนปอกกล้วยเข้าปาก

คนตัวเล็กยังคงคลานต่อไปเรื่อยๆ อย่างเงิบกريب กระทั่งมาถึง
ทางแยกเธอก็เลี้ยวซ้ายทันทีโดยไม่มีอาการลังเลใดๆ เมื่อมองผ่านช่อง
ระบายอากาศก็พบว่ามันเป็นห้องควบคุมจริงๆ ห้องนี้มีประตูสำหรับเปิด
เข้ามา แต่จะเปิดออกไปได้ก็ต้องใช้รหัส และคนที่รู้รหัสมีเพียงคนเดียว
ก็คือ เซสก์ อะลอนโซ ก้องไพศาล ผู้เป็นเจ้าของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์
เท่านั้น หากใครใส่รหัสผิด ประตูจะไม่ยอมเปิด ซ้ำร้ายห้องนี้จะดูดออกซิเจน
ออกไปจนหมด หัวขโมยผู้นั้นจะขาดอากาศหายใจ เหลือแต่ร่างไร้วิญญาณ
เป็นหลักฐานการทำผิดของตัวเอง

แต่วันนี้มยุรฉัตรจะทำให้เซสก์รู้ว่าเขาคิดผิด ว่าแท้จริงแล้วสมญา
นามเจ้าพ่ออิเล็กทรอนิกส์แห่งยุคของเซสก์นั้นไม่ใช่ความจริงอีกต่อไป
เธอนี้แหละที่จะล้างคองูเห่า ความคิดนั้นทำให้เจ้าตัวเสยะยืมเยือกเย็น
เธอรีบติดตั้งอุปกรณ์สำหรับตัดสัญญาณในห้องเซิร์ฟเวอร์ แล้วตัดระบบ
ความปลอดภัย สัญญาณเตือนภัย สัญญาณไร้สายเข้าออกในสำนักงาน
รวมทั้งในรัศมีห้าร้อยหลาด้วย

มยุรฉัตรยิ้มให้ผลงานตัวเอง แต่ก็ไม่มีเวลาดีมด้ากับมันมากนัก
หญิงสาวกลับขึ้นไปบนพื้นที่เล็กๆ ระหว่างเพดานกับท่อระบายอากาศ
อีกครั้ง เพราะต้องรีบตรงไปยังห้องทำงานของ เซสก์ อะลอนโซ ก้องไพศาล

ที่อยู่ถัดไปอีกสองห้อง เมื่อไปถึงแล้ว หญิงสาวก็ติดต่อหาเจ้านายของเธอทันที

“มาถึงแล้วค่ะ”

“ดีมาก รอฉันให้สัญญาแล้วลงมือได้เลย”

“คุณจะทำอะไรคะ” นักจรรยาภรรยาถามเสียงหลง นี่มันผิดจากแผนที่วางไว้แต่เดิม

“เปิดทางให้เธอทำงานง่ายขึ้นยังไงล่ะ” ปลายสายตอบเสียงหยาบ ตอนนี่เองที่มยุรฉัตรรู้ว่าตัวเองคิดผิดเสียแล้ว นายของเธอไม่ใช่คนดี มีเมตตาเลย เธอได้ยินเขาสั่งกับลูกน้องคนอื่น ๆ ว่า

“กตระเบิดได้เลย!”

สิ้นเสียงสั่งการ ตัวอาคารของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ก็สั่นสะเทือนเล็กน้อย ถ้ามยุรฉัตรเดาไม่ผิด เจ้านายของเธอจะต้องวางระเบิดจุดไหนสักจุดในมหานครนิวยอร์กแน่นอน

“คุณ...” มยุรฉัตรอุทานเสียงแหบพร่า ไม่คิดมาก่อนว่าเขาจะทำแบบนี้ ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่ได้สนใจเสียงร้องด้วยความตระหนกของเธอ แม้แต่น้อย ทั้งยังสำคัญอีกว่า

“รีบทำงานของเธอให้เสร็จจุกูรี แล้วกลับมาที่นั่นด่วน!”

“ก็ได้ค่ะ” ด้วยเพราะเป็นคำสั่งที่ไม่อาจคัดค้านได้ สุดท้ายแล้ว หญิงสาวก็ต้องดำเนินการตามแผนเดิมต่อ เธอเกาะตะแกรงช่องระบายอากาศออกแล้วหย่อนตัวลงไป เหตุระเบิดใจกลางมหานครนิวยอร์กเมื่อครู่เป็นจุดเบี่ยงเบนความสนใจได้ดี หญิงสาวเชื่อมต่อกับเครื่องคอมพิวเตอร์พกพาขนาดเล็กของตัวเองเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของเซสก์ แล้วล้วงเอาความลับขั้นสุดยอดของ เซสก์ อะลอนโซ กังโงกไฟศาลออกมา

ไฟล์ข้อมูลลับที่มีชื่อว่า ‘แบบแผนการพัฒนาระบบสื่อสารกองทัพ-อากาศสหรัฐฯ’

คดีใหม่

สองชั่วโมงก่อนหน้านั้น

ร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งกำลังนั่งพิงกับหัวเตียง ขณะที่ดวงตาคู่คมกริบมองเรือนร่างระเหิดระหงที่นอนอยู่แนบกาย แม้ว่าเนื้อตัวจะยังเปล่าเปลือยซึ่งสืบเนื่องจากกิจกรรมยาวนานเมื่อครู่ ทว่าสาวอวบอ้วน นัยน์ตาหวานกลับยังส่งสายตาเชิญชวนให้หนุ่มร่างกำยำ

ธีรวัฒน์ แมคอีเซอร์ เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอ¹ นุ่มหล่อระบาย ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา แม่นใจจะรู้ว่าผู้หญิงตรงหน้าก็มีอยู่แค่นี้ ถ้าไม่ได้หวังเงินทอง ส่วนมากก็หวังแค่ความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืน ต่างฝ่ายต่างมอบความสุขให้กันและกันแล้วก็จากไป แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อร่างกายมันต้องการปลดปล่อย บางทีเขาก็ต้องมองข้ามเรื่องพวกนี้ไปบ้าง และมีความสุขกับมันให้เต็มที่ ด้วยเหตุนี้ธีรวัฒน์จึงไม่คิดจะลงเอยกับหญิงใดสักคน เช่นเดียวกับสาวผมบลอนด์ที่กำลังส่งยิ้มยั่ววนมาให้ มอง

¹ Federal Bureau of Investigation (FBI) หรือสำนักงานสืบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกา ขึ้นตรงต่อกระทรวงยุติธรรมและหน่วยข่าวกรองของสหรัฐอเมริกา มีหน้าที่หลักคือ ปกป้องและป้องกันประเทศให้พ้นจากภัยคุกคามเนื่องมาจากผู้ก่อการร้ายและการจารกรรมข้อมูลข้ามชาติ พร้อมสนับสนุนและบังคับใช้กฎหมายในสหรัฐอเมริกา

ปราดเดียวก็รู้ว่าแม่เจ้าประคุณอยากจะสานต่อ แต่ติดอยู่ที่ว่าชายหนุ่ม ไม่ได้ต้องการมันอีกแล้ว

“ออกไปเถอะ ผมต้องไปทำงานแต่เช้า” เขายกเหตุผลขึ้นมาอ้าง

“ยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงนะคะกว่าจะสว่าง”

“ไปเถอะน่า ถ้าคุณอยากสนุกกันต่อก็ค่อยเป็นวันอื่น วันนี้ผมไม่มีอารมณ์แล้วละ”

“แล้วถ้าคราวหน้าคุณต้องการ...” เจ้าของน้ำเสียงเซ็กซี่ลาก ปลายนิ้วไปตามแผงอกแข็งแรง “โห. ตามได้ทุกเมื่อคะ” เจ้าของร่าง อวบอืดพุดจบกก็ลุกขึ้นเดินตัวเปล่าเข้าห้องน้ำด้วยจริตจะก้าน ทว่าคนมอง กลับไม่รู้สึกละเลย เขามอยยิ้มนิดๆ แต่ก็ไม่ได้มากไปกว่านั้น คล้ายว่า ความสัมพันธ์เมื่อครั้งก็เป็นแค่การปลดปล่อยตามธรรมชาติของผู้ชาย จบสิ้นภารกิจบนเตียงก็แยกย้ายกันไป

ธีรวัฒน์ในวัยสามสิบปีผ่านผู้หญิงมาแล้วมากมาย แม้ว่าครอบครัว จะพยายามขอร้องให้เขาลองคบหาใครอย่างจริงจังบ้าง แต่ชายหนุ่มก็ ไม่เคยคิดแบบนั้นเลย แต่จะโทษเขาได้อย่างไรในเมื่อแต่ละคนที่ผ่าน เข้ามา ถ้าไม่หวังชื่อเสียงเงินทองจากตระกูลแมคอีเซอร์ของเขา ก็หวัง เพียงแค่ความสนุกชั่วคืนเท่านั้น และชายหนุ่มก็รู้ทันพวกเธอทั้งหมด นั้นแหละ มันคือสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะตั้งแต่จำความได้ เขาก็ ‘รู้ทัน’ ความคิดของผู้คนรอบข้างได้หมดเสียแล้ว

แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกสำหรับคนตระกูลแมคอีเซอร์แต่อย่างใด แต่ละคนมีความสามารถพิเศษติดตัวมาตั้งแต่เกิดทั้งนั้น ซึ่งแม้ว่าจะ ไม่สามารถพิสูจน์เชิงวิทยาศาสตร์ได้ แต่มันก็เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่รุ่นปู่ย่า ตายายที่อพยพมาจากยุโรปตอนเหนือแล้ว

เริ่มตั้งแต่พลอากาศเอก ธรรมศ แมคอีเซอร์ นายทหารอากาศ ที่ปรึกษาชั้นสูงในกระทรวงกลาโหม บิดาของเขาเป็นคนมีรางวัลสังหรณ์ แม่นยำเหลือเกิน ตามด้วยเวหรือ วรวรรธ แมคอีเซอร์ พี่ชายคนโตที่มี

นางสังหรณ์สืบทอดมาจากผู้เป็นพ่อ

นอร์ด หรือ นิติธรรม แมคอีเซอร์ พี่ชายคนรองที่มีสายตาว่างไว และมองเห็นได้ในระยะไกลเกินกว่าคนทั่วไป ตบท้ายด้วยน้องสาว คนสุดท้ายที่เพิ่งจะแต่งงานออกไปอย่างเฟรย่าหรือ เฟื่องลดา อัล อัสซาส น้องสาวของเขามีภาพนิมิตที่แม่นยำเช่นเดียวกับนางสังหรณ์ของบิดา และพี่ชายคนโต เขาไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญหรือว่าโชคชะตากันแน่ที่ นามสกุลของพวกเขาไปละม้ายคล้ายกับชื่อวงศ์วานของเทพเจ้าชาวนอร์ด² แล้วก็ได้รับความสามารถพวกนี้มาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษที่อพยพจากยุโรป ตอนเหนือมาตั้งรกรากอยู่ในสหรัฐอเมริกา

คิดมาถึงตรงนี้แล้วเจ้าตัวก็ได้แต่ถอนหายใจ แม้ว่านี่จะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา ทว่าบางครั้งก็อดเมื่อไม่ได้ที่เขาเที่ยวไปรู้ความคิดของชาวบ้าน ดังนั้นวิธีที่จะไม่ต้องเข้าไป ‘สอดแนม’ ในสมองของใคร คือการฟังเพลง คิดอะไรเพลินๆ ในหัว หรือก็ไม่ก็หลบเลี่ยงการสบตากับคนอื่นด้วยการ สวมแว่นกันแดดสีทึบ เพราะธีร์วัฒน์จะ ‘ลวงรู้’ ความคิดของใครต่อใคร ก็ต่อเมื่อได้สบตากันเท่านั้น

หนุ่มร่างสูงลูกชิ้นจากเตียงอย่างคล่องแคล่ว แม้ว่าจะไม่มีอาภรณ์ ติดกาย ทว่าชายหนุ่มก็ไม่ได้สะทกสะท้านเลยสักนิด ธีร์วัฒน์ตรงไปยัง ตู้เสื้อผ้าแล้วหยิบชุดคลุมอาบน้ำ พอดีกับที่สาวคู่นอนคนล่าสุดเดินออกมา ด้วยสภาพล่อแหลม แต่ก็ยังมีวายุส่งสายตาเชิญชวนแต่ชายหนุ่มก็ไม่สนใจ ทำให้สาวเจ้าถึงกับหน้าอ แล้วพึมพำอย่างขัดใจ

“คนอะไร ชวนขึ้นเตียงง่าย ๆ แต่หน้ายเร็วชะมัด” เมื่อไม่ได้ในสิ่งที

² เอสิร์ (Aesir) คือ ชื่อเรียกของเทพเจ้ายุโรปเหนือที่อาศัยอยู่ในดินแดนแอสการ์ดี และอยู่ใต้การปกครองของมหาเทพโอดิน เทพในกลุ่มนี้เช่น เฟรย่า เทพแห่งความ อุดมสมบูรณ์ โลกิ เทพแห่งไฟ ทอร์ เทพแห่งสายฟ้า ทั้งนี้การออกเสียงแตกต่างกันไปตามภาษา ผู้เขียนจึงออกเสียงว่าอีเซอร์เพื่อความไพเราะ

ต้องการ เจ้าของริมฝีปากอวบอ้อมก็กดยิ้มเหยียด รีบแต่งตัวแล้วเดินออกไป
อย่างไม่สบอารมณ์

เมื่อไม่มีสาวผมบลอนด์จอมมักมากมาคอยส่งสายตา
ยั่วยวนที่ชวนแต่จะสร้างโทษะ ธีรวุฒน์ก็อารมณ์ดีขึ้นเป็นกอง หลังจาก
อาบน้ำเสร็จ หนุ่มหล่อก็เดินผิวปากออกมาอย่างสบายใจ รีบแต่งตัวด้วย
ชุดสูทสีดำ เสื้อเชิ้ตตัวในสีขาว ผูกไทสีน้ำเงินเรียบร้อย วันนี้ชายหนุ่มตั้งใจ
จะเข้าไปหาเพื่อนสนิทที่ชื่อ เซสก์ อะลอนโซ กังงไฟศาล ที่สำนักงานใหญ่
ของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ เนื่องด้วยเขาถูกย้ายให้ไปประจำการที่สำนัก
งานใหญ่ในวอชิงตัน ดี.ซี. และยังมีเวลาเหลือก่อนที่จะเข้าไปรายงานตัว
จึงถือโอกาสไปแสดงความยินดีกับเพื่อนสนิทที่เปิดประมูลหาบริษัท
คู่ผลิตสำหรับพัฒนาระบบสื่อสารในกองทัพสหรัฐอเมริกาได้แล้ว

ธีรวุฒน์ตัดสินใจนั่งแท็กซี่แทนที่จะขับรถยนต์ส่วนตัว เพราะเข้านี้
การจราจรในย่านมิดทาวน์จะต้องคับคั่งอย่างแน่นอน เนื่องจากเป็นวัน
เริ่มต้นของสัปดาห์

“ครับแม่” เจ้าของน้ำเสียงเข้มกรอกเสียงลงไปในโทรศัพท์
มารดาเขานั่นเองที่โทร. เข้ามา ขณะที่ชายหนุ่มเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่
เรียบร้อยแล้ว

“นอร์ตกลับจากออฟฟิศสถานแล้วนะลูก เสียดยาที่ไทร่ว่างไม่ทัน
ตอนที่นอร์ตพาแบลร์มาที่บ้านไว้ น้องแบลร์ห้องอีกคนแล้วนะ”

“ข่าวดีจริงๆ เลยครับ แต่ช่วงนี้ผมต้องย้ายไปสำนักงานใหญ่ใน
ดี.ซี. ถ้าผมเสร็จธุระแล้วนอร์ตยังไม่กลับ เดี่ยวผมจะบินไปหาแม่เองครับ”

“แล้วไทร์จะกลับบ้านหรือเปล่า”

“บ้านที่ฟาร์มนะหรือครับ” ลูกชายตัวร้ายทวนคำ “ผมยังไม่แน่ใจ
ครับแม่ แต่ถ้าไม่มีอะไรก็น่าจะกลับ”

“มัวปาร์ตี้ก็กลัวละสิ” แพทย์หญิงซิลยาผู้เป็นมารดาดักคอกอย่างรู้ทัน

“โอ...ไม่ใช่หรอกครับแม่ แม่พูดแบบนี้ผมน้อยใจนะครับ” ลูกชาย
จอมกะล่อนทำเสียงเล็กเสียงน้อย รีบแก้ตัวเป็นพัลวัน

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมัวกักผู้หญิง”

คำพูดของแม่ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะทันที นี่ขนาดแม่เขาไม่ได้
มีความสามารถพิเศษของพวกแมคคือเซอร์ยั้งรู้ทันลูกชายถึงเพียงนี้ และ
ไม่ใช่แค่รู้ทันเท่านั้น มารดาเขายังมีความสามารถในการเทศนาเขาอีกด้วย

“ให้มันน้อยๆ น้อยนะโธ่ ทั้งเรื่องเหล้า เรื่องบุหรี เรื่องผู้หญิง
แม่จะปวดหัวกับลูกจริงๆ โธ่”

“โอแม่ครับ...” เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอสายหน้าไปมาแล้วยิ้มกว้าง
เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยหวานสมวัยทว่าเฉียบขาดของมารดา ปานนี้คง
กำลังทำหน้าที่ควมอดอยู่เป็นแน่ ชายหนุ่มหัวเราะแล้วแก้มักหยอด
มารดา “รับรองครับแม่ บุหรีนะเลิกแล้วจริงๆ ครับ แต่เรื่องเหล้ากับหญิง
นี่ขอนิดนึง แต่ถ้าแม่ไม่ให้ยุ่งกับผู้หญิง...ผมไปยุ่งกับผู้ชายเมื่อไหร่แม่
จะหนาวนะครับ”

“ให้มันได้อย่างนี้สินะลูก” ซิลยาบ่นลูกชายไม่จริงจังนัก “แม่โทร.
มาถามแค่นี้แหละ ถ้าว่างก็ไปทานออร์คบ้างนะลูก”

“ครับแม่ ถ้าผมเคลียร์งานได้แล้ว ผมจะรีบบินตรงไปซานดิเอโก
ทันทีเลยครับว่าจะไปจูบรับขวัญน้องแบลร์เมียมันด้วย ท้องทั้งที่
น้องชายสามียอมดีใจเป็นธรรมดา”

“ดีแล้วลูก โคนนอर्टตะจะจนกลิ้งกลับมาบ้านที่ไวโอมิงเมื่อไหร่
แม่จะหัวเราะให้ตัวเอง”

“ผมล้อเล่นนะแม่...ถ้าไม่มีอะไรแล้วแค่นี้ก่อนนะครับ พอดีผมมาหา
เซสท์ที่สำนักงาน”

“โธคดีโธ่ แม่รักลูกมากนะ”

“ครับแม่ ผมก็รักแม่เหมือนกันครับ” เมื่อวางสายจากมารดาแล้ว
ชายหนุ่มจึงหัวเราะน้อยๆ พอดีจะเข้าใจว่ามารดาเป็นห่วง ไม่ว่าจะอายุ

เท่าไร แต่ก็ยังเป็นเด็กเสมอในสายตาแม่

เขาโคลงศีรษะไปมา แล้วจ่ายเงินค่าแท็กซี่ทันทีที่มาถึงสำนักงาน อะลลอนไซเอนเทอร์ไพรส์ จุดที่จอดได้ใกล้ที่สุดก็คือฝั่งตรงข้ามกับตัวตึก เขาจะต้องเดินต่ออีกนิดหน่อย แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา ร่างสูงสาวเท่าตรงไปที่หน้าสำนักงาน แต่แล้วกลับเกิดเสียงระเบิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน

ตูม!

เสียงระเบิดดังก้อง เศษฝุ่นและซากปรักหักพังปลิววนไปทั้งบริเวณ รัศมีแรงระเบิด ดังคละเคล้าไปกับเสียงกรี๊ดร้องของผู้คนที่อยู่บริเวณนั้น เจ้าหน้าที่พิเศษเอฟบีไอรีบหอบลงกับพื้นทันที สายตาก็มองจุดเกิดเหตุ รถยนต์คันหนึ่งระเบิดขึ้นหน้าสำนักงานของเซสก์ ห่างกันแค่รัศมีระเบิด พอดิบพอดี เสียงร้องและเสียงโวยวายด้วยความตื่นตระหนกของผู้คน ดังระงม มีคนบาดเจ็บนอนอยู่ใกล้กับซากรถยนต์ที่ไฟลุกท่วม เท่าที่สายตา ชายหนุ่มพอจะมองเห็นคือ ตอนนี่ยังไม่มีผู้เสียชีวิต

“ส่งคนมาด่วน มีระเบิดที่หน้าสำนักงานอะลลอนไซเอนเทอร์ไพรส์ ที่มิดทาวน์” เจ้าหน้าที่หนุ่มรีบติดต่อกับสำนักงานต่อต้านอาชญากรรม ในนิวยอร์กของเอฟบีไอ และตอนนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจนิวยอร์กเริ่มเข้ามา ในพื้นที่บ้างแล้ว ร่างสูงลุกยืนขึ้นเมื่อเห็นแล้วว่าจะไม่เกิดระเบิดซ้ำเป็นครั้งที่สอง เขารีบเข้าไปในที่เกิดเหตุทันทีแล้วก็พบว่าใกล้กับรถยนต์มีร่าง ผู้เสียชีวิตคนหนึ่งที่ดินระเบิดอัดเข้าเต็มๆ จนสภาพศพแทบไม่ป็น รูปทรง

“เจ้าหน้าที่พิเศษแมคอีเซอร์ เอฟบีไอ” ธีร์วัฒน์ยกบัตรประจำตัว ให้ตำรวจนิวยอร์กดู “กันเขตเลยแล้วเรียกพวกพิสูจน์ที่เกิดเหตุมาด้วย ให้กู้ภัยมาควบคุมฝูงชน ดูให้แน่ใจว่ามีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตอีกเท่าไร เดี่ยวผมมา”

จากนั้นธีร์วัฒน์จึงวิ่งไปยังสำนักงานของเพื่อนสนิท มือก็ต่อโทรศัพท์ หาเซสก์ว่าตอนนี้อยู่ที่สำนักงานหรือไม่

“เซสก์ นายอยู่ไหน!”

“เมื่อคืนไปค้างที่อื่นนะสิวะ ตอนนี่กำลังจะไปถึงสำนักงาน ฉัน
ได้ยินว่ามีระเบิด”

“เออใช่ อยู่ใกล้สำนักงานของนายแค่พันรัศมีระเบิดเท่านั้นแหละ”

“ฉิบหายแล้วไหมล่ะ” อีกฝ่ายสบถอย่างหัวเสีย “นายช่วยปิดตึก
หน่อยได้ไหม อย่าให้ใครเข้าออก”

“ทำไมนายไม่โทร. เข้าไปเองวะ นายเป็นเจ้าของนะโว้ยเซสก์”

“ถูกตัดสัญญาณนะสิ โทร. ติดต่อเข้าไปในสำนักงานไม่ได้เลย”

“แก้ไขไม่ได้เลยหรือ”

“เออสิวะ ไม่อย่างนั้นจะให้ช่วยเหรออ ตอนนี่ฉันกำลังพยายาม
เชื่อมต่อระบบอยู่ แต่ยังไม่สำเร็จ”

“เออๆ เดียวจัดการให้” ธีรวัดมน์วางสายจากเพื่อนสนิทที่
ไม่ต่างจากญาติ รีบทำตามที่เพื่อนร้องขอ เสร็จแล้วจึงรีบกลับไปสมทบ
กับเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ

ตำรวจนิวยอร์กกั้นเขตไม่ให้ผู้คนเข้ามาแล้ว อีกทั้งเจ้าหน้าที่เอฟบีไอ
บางส่วนก็เข้ามาในพื้นที่แล้วเช่นกัน ทุกคนกำลังช่วยเหลือผู้ที่ได้รับ
บาดเจ็บให้ออกจากบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งธีรวัดมน์ก็เข้าไปสมทบอย่าง
รวดเร็ว มีคนที่ถูกลูกหลงโดนสะเก็ดระเบิดนับสิบราย ไม่นับรวมคนที่
เสียชีวิตจนพูดไม่เป็นภาษา ด้วยหวาดกลัวว่าจะเป็นการก่อการร้ายอย่าง
เหตุการณ์เมื่อกว่าสิบปีก่อน ที่ยังคงเป็นบาดแผลของพลเมืองสหรัฐอเมริกา
มาจนถึงบัดนี้

ธีรวัดมน์ยืนนิ่งเป็นหุ่น สายตามองกลุ่มคนที่หนีตายกันจ้าละหวั่น
หัวใจเขาบีบรัดด้วยความเจ็บปวด เมื่อรับรู้ถึงความหวาดกลัวของ
แต่ละคนผ่านแวตตาที่เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกซึ่งส่งความเจ็บปวด
มาถึงตัวเขาด้วย หนุ่มร่างสูงถอนหายใจยาวเหยียด พยายามตั้งสติ
ไม่สนใจความคิดของคนอื่น แล้วทำหน้าที่ของตัวเองต่อ เริ่มด้วยการช่วย

พวยงยายคนหนึ่งที่เป็นลมล้มพับตรงชอกตึกเพราะตกใจแรงสิ้นสะเทือนของระเบิด จนกระทั่งส่งหญิงชราถึงรพพยาบาลแล้ว เขาก็กลับมาที่เดิมเพื่อมองหาว่ายังมีคนเจ็บหลงเหลืออยู่อีกหรือไม่ แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติแล้ว นอกจากชากอริชชากาปูน และฝุ่นละอองที่เกิดจากแรงระเบิด ชายหนุ่มกำลังจะเดินออกไปอยู่แล้ว แต่กลับมองเห็นหญิงสาวร่างเล็กบอบบางคนหนึ่งกำลังเดินตัวสั่นออกมาจากที่ซ่อน

“คุณครับ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” พูดจบเขาก็ปราดเข้าไปหาทันทีดูแล้วเธอน่าจะเป็นสาวออฟฟิศที่ไหนสักที่แถวนี้มากกว่า ร่างบอบบางกำลังสิ้นสะท้าน อาจเพราะหวาดกลัวกับเสียงระเบิดเมื่อครู่ก็เป็นได้ ธีรวัดมันได้แต่คิดในใจด้วยความสงสาร

คนตัวเล็กกว่าไม่ยอมตอบ เธอยังคงตัวสั่นอยู่ในอ้อมกอดเขาแล้วเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มทั้งที่ยังสวมแว่นกันแดดสีชา พลางส่ายหน้าไปมาแทนคำตอบ

“คุณแน่ใจหรือครับว่าไม่ได้เป็นอะไร น่าจะไปให้หมอดูอาการหน่อยนะครับ”

“ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ ค่ะ” น้ำเสียงหวานดังเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มของหญิงสาวตรงหน้า ทำให้ชายหนุ่มเจินสังเวียนถึงกับตะลึงค้างไปทันที ดวงตาคู่คมปลามองไล่ไปตามเครื่องหน้าของหญิงสาวอย่างอดไม่ได้ ตั้งแต่จมูกเล็กๆ น่ารัก จนกระทั่งริมฝีปากเรียวบางสีชมพูระเรื่อที่น่าจุ่มพิตเป็นที่สุด จะเหลือก็แต่ดวงตาของเธอเท่านั้นที่ซ่อนไว้หลังแว่นกันแดดสีชาอันใหญ่ จนเขาเดาไม่ออกว่ามันเป็นสีอะไร และจะหวานซึ่งเหมือนน้ำเสียงของเธอหรือเปล่า

อาการแข็งขืนของหญิงสาวตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มได้สติ นึกแปลกใจไม่น้อยที่เธอพยายามจะสะบัดตัวให้พ้นจากการเกาะกุมของเขาดตลอดเวลา แต่ที่นั่นแปลกกว่านั้นคือเขาไม่อาจล่วงรู้ความคิดของเธอได้เลย ต่อให้ใกล้กันถึงเพียงนี้ก็เถอะ

“คุณครับ”

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ แค่ออกไป...อยากกลับบ้านแล้วค่ะ”

“ไม่โดนลูกหลงอะไรแน่นอนครับ”

“แน่ค่ะ ตอนนี้อันตรายคงกลับแล้ว”

“บ้านคุณอยู่ที่ไหนครับ เดี่ยวผมไปส่ง”

“อย่าเลยค่ะ คุณทำงานต่อเถอะ” ลินคำ เจ้าของเสียงหวานก็สะบัดตัวห่างจากเขาแล้วเดินออกไปทันที ไม่สนใจว่าเขาจะพยายามเรียกเธออย่างไร ร่างเล็กวิ่งออกไปไม่ต่างจากคนขวัญเสีย จนกระทั่งล้มสลายตาชายหนุ่มในที่สุด

เอฟปีไอหนุ่มได้แต่มองหญิงสาวไปจนสุดสายตา รอจนกระทั่งเห็นว่าเธอขึ้นรถโดยสารได้อย่างปลอดภัยแล้ว จึงกลับไปทำงานต่อ ตอนนีเหตุรถยนตร์ระเบิดใจกลางมหานครนิวยอร์กเป็นข่าวกระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว สำนักข่าวแต่ละพื้นที่ต่างก็มาถึงที่เกิดเหตุเพื่อบันทึกภาพเหตุการณ์ บ้างก็ว่าเป็นแค่อุบัติเหตุธรรมดา บ้างก็ว่าจะต้องเป็นผลพวงมาจากการก่อการร้ายอย่างแน่นอน

สุดท้ายวิธีวิวัฒน์ก็ถูกเรียกตัวกลับสำนักงานสอบสวนกลางแห่งสหรัฐอเมริกาหรือเอฟบีไอ ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ตอนนี้อันคำสั่งด่วนจากประธานาธิบดีส่งมาแล้ว เอฟบีไอจำต้องเร่งสืบสวนคดีนี้ให้เร็วที่สุดเพื่อไขความข้องใจว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่ หากเป็นการก่อการร้ายจริงดังที่สันนิษฐานไว้ก็ยิ่งต้องเร่งหาตัวการ เพื่อสร้างความมั่นใจให้พลเมืองและประเทศชาติ

ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน โครงการที่จะบินไปหาพี่ชายคนรองที่ซานดิเอโกต้องพับไว้ชั่วคราวเพราะตอนนี้เกิดเรื่องใหญ่เข้าเสียแล้ว และเขาก็มั่นใจเหลือเกินว่านิติธรรมก็ต้องเร่งกลับฐานปฏิบัติการของหน่วยสงครามพิเศษสังกัดกองทัพเรือ เพื่อรอรับคำสั่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อเช่นกัน คงจะไม่มีเวลามาสังสรรค์กันเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว

ทางด้านหญิงสาวผู้น่าสงสาร หลังจากพ้นจากเจ้าหน้าที่
เอพีไอหนุ่มมาแล้ว มยุรฉัตรก็รีบสืบท่ามาขึ้นรถประจำทางเพื่อเดินทาง
กลับไปยังที่พักทันที ทั้งที่ร่างกายยังคงสั่นน้อยๆ จากอาการหวาดผวา
เพราะแรงระเบิดเมื่อครู่ ไม่คิดมาก่อนเลยว่านายจ้างของตัวเองจะเล็ดเย็น
ถึงเพียงนี้ กับแค่ต้องการข้อมูลลับบางอย่าง เขาถึงกับเอาชีวิตของผู้บริสุทธิ์
มาสนองความต้องการของตัวเองได้อย่างเห็นแก่ตัวที่สุด แล้วแบบนี้
หากเธอทำอะไรไม่ถูกใจ มิถูกเขาฆ่าทิ้งเลยหรือ

สาวร่างเล็กตัวสั้น หลังจากเดินทางกลับมาถึงที่พักแล้ว มยุรฉัตร
ถึงกับทรุดลงกับโซฟาภายในอพาร์ทเมนต์ของตัวเองทันที น้ำตาไหล
ออกมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่นานนักโทรศัพท์จากเจ้านายก็ดังขึ้น รวดกับ
รู้อยู่ตลอดเวลาว่าตอนนี้เธอกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน

“เป็นอย่างไรบ้างยิวรี” น้ำเสียงเยือกเย็นของคนจิตใจอำมหิตดังขึ้น
ทำให้ผู้ฟังหนาวไปถึงไขสันหลัง เธอตอบอะไรไม่ได้เลยนอกจากคำว่า...

“เรียบร้อยค่ะ”

“ดีมาก ถ้าอย่างนั้นจะให้คนไปเอาข้อมูลแล้วกัน ส่วนเธอเตรียมตัว
ไปกบดานที่อื่นได้”

“คุณจะให้ฉันไปไหนคะ”

“เดี๋ยวก็รู้ เตรียมตัวไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน”

“ค่ะ” มยุรฉัตรวางสายจากนายจ้างด้วยหัวใจที่สั่นระรัว พานจะ
ขาดใจตายเสียให้ได้ ภาพเลือดสดๆ ของคนบาดเจ็บเพราะแรงระเบิด
ยังคงติดตา ไม่อาจลบออกไปได้เลย หญิงสาวก็มอมองสองมือที่กำลัง
สั่นเทา เธอคือฆาตกร...คนบริสุทธิ์พวกนั้นต้องตายเพราะน้ำมือเธอ

หยดน้ำตารินไหลอาบใบหน้า มยุรฉัตรนั่งกอดเข่าแล้วซุกหน้าร้องไห้
อยู่เสียวๆ ตามลำพัง ไร้แววคนของเจ้านาย ซึ่งเขาหรือเธอคนนั้นจะมาเอา
‘ของสำคัญ’ ที่มยุรฉัตรจรรยากรรมมา หญิงสาวนั่งร้องไห้อยู่นานจนกระทั่ง
ได้ยินเสียงคนไขกุญแจบ้านเข้ามาในห้อง

“ยูริ เธอต้องออกไปจากที่นี่แล้ว” เสียงเข้มดุคันของชายคนหนึ่ง
ดั่งขึ้น ซึ่งต่อให้ไม่เมยหน้าขึ้นไปมอง เธอก็พอจะรู้ว่าใคร

“จะให้ฉันไปไหน”

“เธอไปไหนก็ได้ แต่ต้องไกลจากที่นี่”

“เมื่อไหร่”

“เดี๋ยวนี้”

“งั้นขอเวลาฉันจัดกระเป๋าเดี๋ยวเดียว” หญิงสาวร่างบางผุดลุกขึ้น
อย่างรวดเร็ว น้ำตาเหือดแห้งไปหมดแล้ว รวากับว่าเมื่อครู่เธอไม่ได้เป็น
อะไรเลย เพราะมยุรฉัตรจะไม่ยอมให้ใครได้เห็นอีกด้านที่อ่อนแอของเธอ
เด็ดขาด

“ให้เวลาสามนาที่ นายท่านของเธอเตรียมหนังสือเดินทางไว้ให้เธอ
แล้ว” ชายหนุ่มผู้มาใหม่วางเอกสารเดินทางไว้บนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า แล้วนั่ง
เอกเขนกรอหญิงสาวตัวเล็ก ซึ่งไม่นานเจ้าหล่อนก็เดินกลับมาพร้อม
กระเป๋าเป้ใบใหญ่ รวากับว่าเตรียมตัวไว้แล้ว

“มีตัวเครื่องบินให้ฉันด้วยใช่ไหม”

“มี แต่ว่าตัวไปแค่ญี่ปุ่น แล้วเธออยากจะไปต่อที่ไหนก็ไป”

“ให้กับดานนันท่าไหร่” อาชญากรสาวถามเสียงแข็ง

“นายท่านของเธอจะติดต่อไปเอง ระหว่างนั้นฉันอาจจะต้องไป
ดูแลเธอบ้าง ถ้าหากว่านายท่านสั่ง” เจ้าของร่างสูงผุดลุกขึ้นแล้วสาวทำ
เข้าไปหาหญิงสาวที่ยังยืนนิ่งไม่ต่างจากรูปสลักไร้ชีวิต ดวงตาสีดำขลับ
ฉายแววเย็นชาไร้ความรู้สึก ไม่นำพาต่อสัมผัสเย้ายวนของชายหนุ่ม แม้ว่า
เขาจะไล่ข้อนี้กับพวกแก้มและริมฝีปากอ่อนนุ่ม ซึ่งสร้างความแปลกใจ
ให้อีกฝ่ายไม่น้อยทีเดียว

“แล้วเจอกันยูริ”

มยุรฉัตรไม่ตอบ เธอคว้าเอกสารเดินทางแล้วออกจากห้องทันที
แต่ก็ต้องหันกลับมาเมื่อได้ยินเสียงเข้มดั่งขึ้นอีกครั้ง

“แล้วของล่ะยูริ”

“ชิบที่อยู่ตรงหน้าคุณนี่ไง ฝากรายงานนายท่านด้วยแล้วกันว่า
สุนัขรับใช้ของนายท่านทำงานจนเสร็จแล้วละ” มยุรฉัตรกัดฟันพูดด้วยความ
ความน้อยใจที่อัดแน่นอยู่เต็มอก

“ไม่เอาน่ายูริ นายท่านรักเธอเหมือนลูกนั่นแหละ”

“คุณนะใช่ แต่สำหรับฉันมันไม่”

“อยากจะเป็นลูกของนายท่านบ้างไหมละ ฉันหมายถึงลูกสะใภ้ล่ะ”
ดวงตาสีเทาเต็มไปด้วยแววชั่วร้าย เขาสาวเท้าเข้าไปเรื่อยๆ แล้วคว้า
ต้นคอหญิงสาวพลางดึงเข้าหาตัวอย่างรวดเร็ว มยุรฉัตรไม่ได้ผละหนี
แต่ก็พร้อมที่จะป้องกันตัวเอง

“ออกไปเดี๋ยวนี้โอเล็กซ์ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือนคุณนะ”

“เมื่อไหร่เธอจะใจอ่อนกับฉันเสียทียูริ” นิ้วมือสากระคายไล่ไปตาม
พวงแก้ม เช่นเดียวกับร่องสูงใหญ่ที่เข้ามาแนบชิดเรื่อยๆ จนแทบไม่มี
ช่องว่างระหว่างคนทั้งสอง ชายหนุ่มที่ชื่อโอเล็กซ์พยายามช่วยหญิงสาว
ที่เขาหมายปองเต็มที่ ทว่าอีกฝ่ายก็ยังเฉย

“ไปตายซะ!” มยุรฉัตรเดินลงบันไดออกไปทันทีด้วยแววตาเด็ดเดี่ยว
มั่นคง ไม่สนใจผู้ชายที่มองเธอไปจนสุดสายตา

หลังจากที่ออกมาแล้ว ความรู้สึกแคว้งคว้างเปล่าเปลี่ยว
ก็ถาโถมเข้ามาสู่หัวใจที่หนาวเหน็บอีกครั้ง มันหนักหนาสากรรจ์ทีเดียว
สำหรับผู้หญิงซึ่งเติบโตมาตามลำพัง มีนายจ้างที่หวังเพียงผลประโยชน์
เท่านั้น ตั้งแต่จำความได้ มยุรฉัตรไม่เคยได้รับความรักจากใครเลย
ไม่เคยรู้ว่าอ้อมกอดที่อบอุ่นนั้นเป็นอย่างไร ไม่เคยรู้จักความรักที่แท้จริง
สิ่งที่หญิงสาวรู้จักมีเพียงการเปลี่ยนบ้านพ่อแม่อุปถัมภ์ ตำรวจ การลักขโมย
และสุดท้ายคือ ‘นายท่าน’ ผู้เข้ามาเปลี่ยนชีวิตของเธอ จากหัวขโมยตัวน้อย
กลายเป็นนางโจรสลัดเต็มตัว แต่นั่นก็ไม่ใช่ความรัก มันคือผลประโยชน์

ซึ่งแตกต่างที่ซุกหัวนอนและอาหารไปวันๆ เท่านั้น

ร่างแบบบางเดินปะปนไปกับฝูงชนพลุกพล่านในย่านที่พักอาศัยของเมืองบรูกลิน ไม่รับรู้อะไรอีกแล้ว เพราะกำลังนึกถึงความทรงจำเก่าๆ นับตั้งแต่จำความได้ เธอไม่รู้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงเป็นใคร อาจเป็นนักท่องเที่ยว คนเร่ร่อน หรืออาจเป็นคนที่ลักลอบเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายก็ได้ แต่ที่แน่ๆ มยุรฉัตรน่าจะเป็นลูกครึ่งเอเชีย ไม่มีเชื้อสายอเมริกาเลย เด็กทารกน้อยที่มีหลักฐานแค่ชื่อที่สะกดด้วยภาษาไทยว่า มยุรฉัตร ยามาคุชิ เท่านั้น เจ้าหน้าที่ติดต่อกลับไปยังสถานทูตทั้งไทยและญี่ปุ่น แต่ก็เสียใจ ไม่มีคนไทยหรือคนญี่ปุ่นคนไหนเสียชีวิตหรือถูกขโมยบุตรนับแต่นั้นเป็นต้นมา เด็กหญิงมยุรฉัตรก็ตกอยู่ในความดูแลของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า รอวันที่จะมีคนแสดงความรับผิดชอบ หรือรับเป็นบุตรบุญธรรม...แต่ก็ไร้วิ้ว

ในความทรงจำเก่าๆ มยุรฉัตรเห็นตัวเองวัยสี่ขวบ อาศัยอยู่ในบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งในสหรัฐอเมริกา จำไม่ได้ว่าเมืองไหน รู้แต่ว่าพ่อแม่คนใหม่เป็นครูสอนคณิตศาสตร์ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง รับเธอมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ตอนแรกก็ไม่มีปัญหาอะไร ทั้งสองให้ความรักและความอบอุ่นแก่เธอดี จนกระทั่งเกิดปัญหาเรื่องเงินขึ้น ทุกๆ วันพ่อกับแม่จะกลับมาที่บ้านและทะเลาะกัน เธอไม่แน่ใจว่าเรื่องอะไร แต่กลับคล้ายคลึงคลาว่าจะเป็นเรื่องการขอเด็กมาเลี้ยง มันทำให้ค่าใช้จ่ายไม่พอ และเด็กคนนั้นก็คือเธอ

เมฆหมอกปกคลุมหัวใจหญิงสาวอีกครั้ง ภาพความทรงจำขาดหายไป เธอจำเรื่องราวต่อจากนั้นไม่ได้ รู้แต่ว่าสุดท้ายพ่อแม่คนใหม่ก็ฆ่าตัวตาย มยุรฉัตรออกจากบ้านไปเพราะความหวาดกลัว ภาพศพของพ่อและแม่ที่นอนจมกองเลือดด้วยกันทำให้เด็กหญิงตัวน้อยเตลิดหนีไปไกล เธอจำได้เพียงรางๆ ว่าเข้าไปขโมยของในครัวบ้านหลังหนึ่งเพื่อประทังชีวิต แต่ก็โดนเจ้าของบ้านเรียกตำรวจมาจับ สุดท้ายก็ลงเอยที่สถานเลี้ยงเด็ก-

กำพร้าอีกครั้ง

เธอเกลียดที่นั่น ครูพี่เลี้ยงในบ้านมักจะกลั่นแกล้งเธอตลอดเวลา และเป็นแบบนั้นเสมอไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี จนกระทั่งวันหนึ่ง เด็กหญิง มยุรฉัตรในวัยสิบปีก็มีพ่อแม่อุปถัมภ์คนใหม่ แรกเริ่มก็ดี แต่เมื่อรู้ประวัติเก่าๆ พวกเขาก็ไม่ไว้ใจเธอ เลี้ยงเธอแบบหวาดระแวง กลัวว่าเธอจะขโมยของชิ้นไหนในบ้าน ที่นั่นเธอได้รู้จักลูกคนใหม่อีกคนของพ่อแม่ที่หน้าตา สะสวยกว่า เขาบังคับให้เธอเรียกว่าพี่ ทุกอย่างเหมือนจะเป็นไปด้วยดี จนกระทั่ง...

เด็กหญิงมยุรฉัตรกำลังกลับจากโรงเรียน ที่บ้านกำลังห่มเตียงกันใหญ่โต แม่คนใหม่เข้าข้างเธอ บอกว่าเธอไม่ได้เอา ‘ของ’ ไป คำพูดนั้น ทำให้เธอได้แต่ขมวดคิ้ว กว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เธอก็ถูกพ่อคนใหม่ จับส่งตำรวจพร้อมกับของกลาง นั่นคือกล่องเงินที่แม่เก็บไว้

หลังจากนั้นเธอก็ถูกส่งกลับมาอยู่ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่ ดีทรอยต์เหมือนเดิม ไม่มีเพื่อน ไม่มีใครคุยด้วย เพราะเธอคือเด็กขี้ขโมย เป็นตัวอันตรายสำหรับทุกคน มยุรฉัตรคิดว่าตัวเองคงต้องอยู่อย่างนั้น ไปตลอดชีวิต สุดท้ายเข้าไปรวมกลุ่มกับพวกวัยรุ่นลະแวงนั้น ซึ่งเป็นแก๊งเล็กเล็กขโมยน้อยเพื่อเหล่าและบุรี บางคนข้ามชั้นไปถึงยาเสพติด เธอไม่ได้หวังสิ่งเดียวกับเพื่อน แต่อย่างน้อยการเข้าร่วมกลุ่มกับเด็ก เหลือขอพวกนั้นก็ทำให้เธอมีเพื่อน แต่ก็ยังไม่พินต้องเดินเข้าเดินออก สถานี่ตำรวจอยู่ดี

คดีใหญ่เกิดขึ้นตอนมยุรฉัตรอายุได้สิบสอง รุ่นพี่ในแก๊งเริ่มเปลี่ยน จากลักเล็กขโมยน้อยเป็นขโมยรถยนต์ โชคไม่ดีที่ถูกจับได้ยกแก๊งทำให้ เธอโดนหางเลขไปด้วย ทั้งที่วันนั้นเธอไม่ได้รวมกลุ่มอยู่กับเพื่อนๆ หลังจากนั้นเด็กหญิงก็ถูกกักบริเวณหนึ่งเดือนเต็มๆ นอกจากโรงเรียนแล้ว เธอก็ไม่มีโอกาสได้พบใครอีก

จุดพลิกผันเริ่มขึ้นในวันหนึ่งหลังโรงเรียนเลิก เธอได้พบนักธุรกิจ

ลูกครึ่งญี่ปุ่นที่เข้ามาช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายของโรงเรียน เขาเข้ามาคุยกับเธอด้วยท่าทางอบอุ่น เด็กหญิงมยุรฉัตรดีใจที่สุดท้ายก็มีคนสนใจเธอ มีคนอยากมอบความรักให้เธอ ไม่นานนักคนของเขาก็ขอรับเธอไปเลี้ยงที่แรกเด็กหญิงไม่ยอมไป แต่เขามีของสำคัญบางอย่างมายืนยันว่าเขานี้แหละคือคนที่เธอต้องการตลอดมา

เมื่อเธอรับรู้เรื่องราวของเขา วินาทีนั้นมยุรฉัตรมีความสุขมากจนยอมตกลงในที่สุด แต่หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ได้รู้ว่าผู้ชายคนนี้มีจุดประสงค์อะไร เขาให้เธอเรียกแทนตัวเขาว่า ‘นายท่าน’ แทน ทั้งยังโอบอุ้มเธอไปเป็นบุตรบุญธรรมและอยู่ในความดูแลของผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาเรียกว่า ‘แม่สุ’ และเมื่อแม่บุญธรรมตายไป เธอก็เดินทางไปอยู่ญี่ปุ่นทันที เพราะไม่อาจทนอยู่ร่วมกับนายท่านและลูกชายได้อีกแล้ว

เพราะเขาไม่ได้มีความรักและเมตตาเธออย่างแท้จริง สิ่งที่เขาต้องการคืออาชญากรเด็กที่มีแววของพวกจารชน นำไปฝึกปรีอฝีมือให้เก่งขึ้น เตรียมพร้อมเพื่อ ‘จารกรรม’ ในทุกรูปแบบ และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ หลังจากฝึกการจารกรรมและศิลปะการต่อสู้ทุกแขนงแล้ว งานชิ้นแรกของมยุรฉัตรคือจารกรรมความลับทางคอมพิวเตอร์ มยุรฉัตรในวัยเพียงสิบห้าปีสามารถเจาะเข้าระบบบริษัทยักษ์ใหญ่ระดับโลกแห่งหนึ่งได้ และในวัยสิบแปดปี เธอก็สามารถเจาะเข้าระบบสื่อสารกองทัพในประเทศเล็กๆ ที่ไม่เข้มงวดทางการทหารได้ ซึ่งตอนนั้นบริษัทของนายท่านเข้าไปทำทุนในประเทศแถบตะวันออกกลาง และสุดท้ายเธอก็กลายเป็นมือขวาทางด้านจารกรรมของ ‘นายท่าน’

มยุรฉัตร ยามาคุชิ คืออาชญากรคอมพิวเตอร์ตัวจริงเสียงจริงที่เดียว!

หญิงสาวคนเก่งสลัดความจริงอันน่าหดหู่ออกจากสมอง ไม่มีประโยชน์ที่จะต้องนึกถึงอดีตให้เจ็บปวดเปล่าๆ เธอสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หยิบหน้ากากความเย็นชามาสวมให้ทั้งใบหน้าและหัวใจตัวเอง คน

แบบเธอไม่ควรมีความรู้สึกใดๆ อีกแล้ว มยุรฉัตรเดินต่อไปอย่างมั่นคง และจะไม่มีวันหยุดอยู่ที่ญี่ปุ่นเด็ดขาด ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าอยากไปอยู่ที่ไหน หญิงสาวได้แต่หวังว่าที่ที่เธอไปนั้นจะสงบและห่างไกลจากวงจรอาชญากร พวกนี้เสียที่

2

พลิกผัน

สามสัปดาห์ต่อมา

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าหน้าที่เอพีไอหนุ่มหล่อเจ้าเสน่ห์กึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามาในโรงพยาบาลของรัฐไวโอมิงอย่างรวดเร็ว ทันทีที่ลงจากเครื่องบิน เขาก็ได้รับสายจากมารดาว่าตอนนี้น้องสาวคนสุดท้องกำลังอยู่ในห้องคลอด หลานคนแรกของเธอคือเซอร์กำลังจะลืมตาดูโลกแล้ว หลังจากนั้นชายหนุ่มก็ถูกมารดาสวดเสี้ยบบ่เหินเหตุเพราะมาช้า ซึ่งจะโทษเขาได้อย่างไร ควรจะโทษคุณอนคนล่าสุดของเขาต่างหากที่ไม่รู้จักพอเสียที แล้วเขาก็ไม่ได้ใจแข็งพอจะขัดใจผู้หญิงสวยๆ ลีลาเด็ดๆ เสียด้วย

“ขอโทษนะครับ” ธีรวัฒน์ปราดเข้าไปหาพยาบาลหุ่นอ้อมที่กำลังเดินผ่านมา ทรวดทรงองค์เอวที่ซ่อนอยู่ในชุดสีขาวสะอาดสายตาเขาเป็นอย่างมาก ชายหนุ่มขยิบตาให้อย่างขี้เล่น จนใบหน้าตึงๆ ของพยาบาลสาวแปรเปลี่ยนเป็นตกตะลึงแทน สีแดงระเรื่อปรากฏที่แก้มเมื่อได้เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ของหนุ่มหล่อ

“มีอะไรให้ช่วยหรือคะ” เธอเอ่ยเสียงหวาน ส่วนหนุ่มคนถามก็ได้แต่ส่งสายตาวาววับ พลังคิดในใจ

‘เสริจละ!’

“คือว่าผมอยากจะไปที่ห้องคลอดครับ ผู้หญิงที่ชื่อ เฟื่องลดา

แมคกีเซอร์ เอ่อ...ผมหมายถึง เฟื่องลดา อัล อัสซาส นะครับ ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ห้องไหน”

“ภรรยาหรือคะ” ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวังเมื่อครู่ดับวูบลงทันที

“ไม่ใช่ครับ เธอคือน้องสาวผม”

“อ้อ ตรงไปนะคะ แล้วเลี้ยวขวาตามป้ายไปเรื่อยๆ เดี่ยวก็ถึงคะ”

“แล้วถ้าผมหาไม่เจอล่ะครับ จะโทร. ถามคุณพยาบาลได้ไหม”
ธีรวัฒน์เลิกคิ้วขมขื่นหนึ่งข้าง พร้อมยิ้มหวานหวานเสน่ห์ใส่เหยื่อของเขาเต็มที่ จนคนถูกถามไม่กล้าสบตา

“เอ่อ...” พยาบาลสาวอวบหน้าแดงจัด เธอจดเบอร์โทรศัพท์ที่ให้แล้วยึดใส่มือชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเดินออกไปทันที ชายหนุ่มตั้งใจจะเดินตามไป ทว่า...

“โธ่!” น้ำเสียงดุตันของวรวรรธตั้งขึ้น จนหนุ่มคนน้องสะดุ้งกับเสียงดังปานฟ้าผ่าของอดีตนาวิกโยธินฝีมือดี เขากลอกตาอย่างเห็นอึ้งหน่าย เมื่อหันไปพบพี่ชายร่างกำยำกำลังส่งสายตาดูๆ มาให้ ทั้งยังบ่นเสียดียาว “นายมาดูน้องคลอดหรือว่ามาเหล่สาวกันแน่”

“โธ่พี่ ต่อให้ไปรอที่หน้าห้องก็ช่วยอะไรเพร่าไม่ได้อยู่ดี ผมเป็นเอพปีไอ นะครับไม่ใช่หมอเสียหน่อย”

“ไอนี้!” วรวรรธดูไม่จริงจังนัก เขาคำว่าบ้าน้องชายคนที่สามเข้ามาถอดแค้น แม้ว่าจะไม่ค่อยได้เจอกัน แต่ความรักของพี่น้องแมคกีเซอร์ก็ไม่ได้ลดลงเลย

“แล้วคนอื่นๆ ล่ะครับ”

“รออยู่ที่หน้าห้องคลอด ตอนนี้นายน้องกำลังเจ็บท้องหนักเลย ซารีฟจะร้องให้อยู่แล้ว ส่วนเชอลินกับแบลร์กำลังจะเป็นลม เพราะอีกไม่นานก็จะได้คลอดเป็นรายต่อไป”

“แล้วนอร์ดล่ะ” สองหนุ่มเดินเคียงกันไปเรื่อยๆ โดยที่ธีรวัฒน์

เอ่ยถามถึงพี่ชายคนรอง นิติธรรมเป็นหัวหน้าหน่วยย่อยเขตที่มัจจุใจของซีล
ที่มวก หน่วยรบพิเศษที่อันตรายที่สุดของสหรัฐอเมริกาและของโลก

คนถูกถามได้แต่ส่ายหน้า “ยังไม่กลับหรอก หลังจากเกิดระเบิด
ที่นิวยอร์ก นอร์ดและลูกทีมถูกเรียกกลับไปประจำการที่อัฟกานิสถาน
เหมือนเดิม ต่อให้เรื่องราวคลี่คลายแล้ว แต่นอร์ดก็ต้องประจำการอยู่
ที่นั่นอีกระยะ ให้ชัวร์ก่อนว่าจะไม่เกิดเรื่องอีก”

“สงสารน้องแบลร์นะ”

“ทำใจได้ละ น้องแบลร์เลือกแล้วนี่นา”

คนเป็นน้องยักษ์ใหญ่ พอดีกับที่บัณฑิตาหรือน้องแบลร์ ภรรยาของ
นิติธรรมเดินมาหาสองหนุ่มด้วยสีหน้าตื่นๆ

“เวกกับไทรน์นะมัวแต่คุย ตอนนีเฟรย่าคลอดแล้วนะคะ”

“ไปสิ!” คุณลุงคนใหม่ทั้งสองยิ้มหน้าเร่รีน รีบวิ่งกันไปทันที
ทิ้งให้สาวที่เพิ่งท้องได้สามเดือนกว่าๆ ถึงกับนัวหน้าเพราะวิ่งตามไม่ทัน
ไม่นานนักภริยาคณิศก็ขึ้นได้ว่าพี่สะใภ้กำลังท้อง เขาหัวเราะแล้ววิ่งกลับ
มาหาบัณฑิตาที่กำลังทำหน้ามึนๆ

“ขอโทษที่น้องแบลร์ พี่ลืมไปว่าเรานะท้องแล้ว”

“จะฟ้องนอร์ด”

“ฟ้องเลย พี่ไม่กลัวมันหรอก” เอฟปีไอหนุ่มหัวเราะอารมณ์ดี เขา
ย่อตัวอุ้มพี่สะใภ้แล้ววิ่งไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางสายตาแตกตื่นของ
เจ้าหน้าที่พยาบาล รวมทั้งพลอากาศเอกธรรดและแพทย์หญิงซิลยาผู้เป็น
พ่อแม่ด้วย

“ตายแล้วไทรน์ ทำอะไรแบบนั้น พาน้องวิ่งมาทำไม น้องแบลร์
กำลังท้องนะ”

“กลัวไม่ทันเห็นหลานครับ เดี่ยวเวแย่งไปกอดก่อนผม” คำตอบ
ของหนุ่มกะล่อนเสียงเสียวหัวเราะจากครอบครัว พวกเขาขอให้พยาบาล
พาเพื่อลงไปที่ห้องพักพี่ก่อน ตอนนี้เองที่พวกเขาได้เยี่ยมพ่อแม่มีมือใหม่

ใบหน้าสวยงามคมคายของเฟื่องลดาคู่อิดโรย ส่วนซาริฟก็หน้าเผือดสี
ราวกับคนที่พร้อมจะหัวใจวายได้ทุกเมื่อ แต่กระนั้นสองคนก็ยังดูมีความสุข
สาเหตุคงจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ถ้าไม่ใช่ทารกตัวแดงอ้วนกลมที่ยังหลับตา
สนิทอยู่ในอ้อมแขนเฟื่องลดา รอยยิ้มของสมาชิกแมคอีเซอร์ผู้ดีขึ้นมา
ประดับใบหน้าทันที แล้วตรงเข้าไปหาพ่อแม่มือใหม่ด้วยความรู้สึกเป็นสุข

“หลานแข็งแรงดีนะคะคุณพ่อคุณแม่” คุณแม่หมาดๆ ยิ้มหวาน
แล้วก็นั่งมองลูกในอ้อมแขนตัวเอง “เป็นผู้ชายค่ะ”

“แล้วตั้งชื่อหรือยังล่ะ” ธรรมศถามลูกสาวและลูกชาย

“ตั้งแล้วค่ะ” หนูกับซาริฟตั้งชื่อตาหนูว่า ไชอาห์ อัล อัสซาด
แต่ว่าชื่อไทยคงต้องหาคนตั้งให้หน่อย พ่อยังอยากให้ลูกหลานแมคอีเซอร์
มีชื่อไทยอยู่ใหม่ค่ะ”

“ต้องมีสิ ปู่ย่าสั่งมา ไม่ทำตามเดี๋ยวพวกท่านก็ตามมาหักคอ
หรือว่าลูกๆ อยากรู้อภิวัตน์บรรพบุรุษกันล่ะ พ่อจะไปฟ้องถึงหลุมศพ
คุณทวดของเราเลย ดีไหม” นายทหารอากาศอาดูโล่หัวเราะอย่าง
อารมณ์ดี รู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่เห็นลูกสาวปลอดภัย “ไว้พ่อจะไปหา
ปากอหญาของลูกๆ แล้วกัน ตัวช่วยในการตั้งชื่อไทย นี่ตั้งให้แม่มันแล้ว
ยังต้องตั้งให้ลูกมันอีกหรือนี่” ธรรมศวางมือลงบนศีรษะลูกสาวอย่าง
อ่อนโยน แล้วโยกไปมาเบาๆ ยามหยอกล้อกับลูกสาว

“เป็นพ่อเป็นแม่คนกันแล้ว ต่อไปจะทำอะไรก็นึกถึงลูกให้มากๆ นะ
ทั้งสองคน” ซิลย่าสอนบุตรสาวและบุตรชาย

“ค่ะ”

“ใช่ ตอนนี้น้องพักผ่อนได้แล้วละ เอาตาหนูไชอาห์มาให้ลุงไทรอ้อม
เสียดีกว่า” ธีรวัฒน์หัวเราะร่วน ยื่นมือออกไปขอตาหนูน้อยจากคุณแม่
มือใหม่ แต่ถูกพี่ชายคนโตชิงตัดหน้าเสียก่อน

“ไม่ได้หรอกไทร นายเป็นน้อง รอต่อคิวจากพี่แล้วกัน”

“ได้ไงล่ะเว พี่รออ้อมลูกตัวเองสิ อีกสองเดือนก็ออกมาแล้วนะ”

“ถ้าอยากอุ้มตาหนู ทำไมไทรี่ไม่ลองหาผู้หญิงดี ๆ สักคนมาแต่งงาน แล้วมีลูกเองล่ะคะ จะได้ไม่ต้องแย่งลูกคนอื่นเขา” น้องสาวคนเล็ก ทำปากยื่นใส่พี่ชาย ทำให้คนอื่น ๆ หัวเราะอย่างขบขันที่เห็นเอพีไอหนุ่ม มาดเท่หน้าตึงแต่ทำอะไรไม่ได้ เพราะไม่ว่าน้องสาวคนนี้จะทำอะไร ธีรวัดมณีก็ยอมให้ทุกอย่าง ไม่เคยว่าอะไรสักคำ

“แกลิ่งพี่หรือยายน้อง แบบนี้ต้องมีการขโมยเด็กเกิดขึ้น!”

“จะบ้าหรือไทรี่ พี่เป็นเอพีไออะ จะมาขโมยลูกคนอื่นได้ไง”

“ก็มาว่าพี่ก่อนทำไม่ละยายตัวแสบน้อยของพี่”

“ไทรี่นี่นะ!”

สองพี่น้องยังคงเถียงกันเป็นเด็ก ๆ จนพยาบาลต้องเข้ามาห้าม พร้อมบอกว่าคุณแม่มีมือใหม่ต้องการพักผ่อน จากนั้นจึงพาไออาห์ไปยัง ห้องพักรักษาแรกคลอด ตอนนั้นเองที่ครอบครัวแมคอีเซอร์ยอมล่าถอย ออกมา ธรรศ ซิลย่า และบัณฑิตอาสาเฝ้าเพื่อองลดาและซารีฟอยู่ที่นี้ เพราะวรวรรธยังมีงานที่ฟาร์ม ส่วนเซอัสก็ทำตามสามีไปด้วย ระหว่างที่ ต่างคนต่างกำลังแยกย้ายกันนั้น โทรศัพท์ของธีรวัดมณีดังขึ้น

“เดี๋ยวมมานะครับแม่ ขอไปรับโทรศัพท์ก่อน” เจ้าของร่างสูงเดิน ออกไปทันทีที่ขออนุญาตมารดา เมื่อแน่ใจว่าลับสายตาสอดรู้สอดเห็น ของผู้คนแล้ว เขาจึงกดรับแล้วกรอกเสียงลงไปด้วยความเครียด เหตุเพราะ เบอร์ที่โทร. เข้ามาคือเบอร์โทรศัพท์ผู้บังคับบัญชาสำนักงานใหญ่ของ เอพีไอที่วอชิงตัน ดี.ซี. นั่นเอง

“เจ้าหน้าที่พิเศษ ธีรวัดมณี แมคอีเซอร์ เอพีไอครับ”

“ผมอยากให้คุณรีบกลับมาที่สำนักงานเดี๋ยวนี การขยายผลคดี ระเบิดที่แมนฮัตตันออกมาแล้ว ผมคิดว่าคุณต้องอยาการู้เรื่องนี้แน่นอน”

“เดี๋ยวนีเลยหรือครับ ตอนนี้อยู่ที่ไวโอมิง”

“เรื่องนั้นเรารู้แล้ว และเครื่องบินของเรากำลังรอคุณอยู่ที่สนามบิน ไวโอมิง รีบมาเดี๋ยวนีเลย”

“เรื่องเกี่ยวกับอะไรครับ”

“อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์นี่สิ”

ชื่อนั้นทำให้ธีรวัฒน์ใจหายวาบ มันคือบริษัทของเพื่อนที่เขารัก ไม่ต่างจากญาติสนิทนั่นเอง และหลังจากที่บัณฑิตา น้องสาวคนเล็ก ของเซสก์แต่งงานกับพี่ชายคนรองของเขา ก็เท่ากับว่าพวกเขาอะลอนโซ เกี่ยวดองกับเขาเต็มๆ

“ตกลงครับ”

“ดีมาก แต่เรื่องงาน ผมอยากให้เป็นความลับ...”

“เรื่องนี้จะเป็นความลับครับท่าน” ใบหน้าคมคายฉายแววซึ่งเครียด ขึ้นมาทันทีเมื่อได้รับข่าวใหม่จากหน่วยงานของตัวเอง ร่างสูงเดินกลับมา สมทบกับคนอื่นๆ

“ผมคงต้องกลับแล้วนะครับ” ธีรวัฒน์เอย่ด้วยน้ำเสียงหนักแน่น พลังมองพ่อแม่ด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก “ขอโทษครับพ่อแม่ที่ผมต้องรีบกลับ แต่ว่ามีงานใหม่ต้องทำอีกแล้ว”

“เรื่องอะไรหรือลูก”

“ผมก็ยังไม่ทราบครับ” ชายหนุ่มปด

“ถ้าอย่างนั้นก็เดินทางปลอดภัยแล้วกัน เตียวพ่อให้เวไปส่งที่ สนามบิน”

“ครับพ่อ”

“แล้วแม่จะโทร. หานะ”

“ครับ เตียวขอผมไปลาเฟรย่ากับหลานก่อนนะครับ”

“ไปเถอะลูก” คนเป็นแม่พยักหน้า ปล่อยให้ธีรวัฒน์รำลาคคนอื่นๆ ก่อนจะออกเดินทาง ซิลยาใจหายไม่น้อยเพราะนี่ก็ไปถึงงานของลูกๆ แต่ละคน ช่วงนี้ต่างคนก็ต่างมีเรื่องเข้ามาไม่หยุดหย่อน เรื่องแรกก็คราวที่ พี่องลดดาเป็นสายลับแฝงตัวเข้าไปในทะเลทราย ซึ่งมีการฆาตกรรมปริศนา มากมายเกิดขึ้นที่นั่น ดีที่วีรกรรมตามน้องสาวไปด้วย และเพื่อองลดดาที่ยัง

โชคดีที่ได้พบชายหนุ่มที่รักเธอมากเสียจนยอมแลกชีวิตตัวเองได้ นั่นก็คือ ซารีฟ

หลังจากที่เฟื่องลดาลุดพ้นจากเคราะห์ร้ายมาได้ ก็ถึงคราวของ นิติธรรม ลูกชายคนรอง เนื่องจากนิติธรรมเป็นหน่วยรบพิเศษซีลสังกัด กองทัพเรือสหรัฐอเมริกา³ และไม่ใช่ซีลธรรมดาเสียด้วย แต่เป็นถึงหัวหน้า หน่วยย่อยเรดทีมจูโจมของซีลทีมหก⁴ แต่ละวันที่ออกไปปฏิบัติการก็ไม่ได้ต่างกับแว่นชีวิตไว้กับโชคชะตา ซิลยาไม่อาจรู้ได้เลยว่าลูกชายจะปลอดภัยและได้กลับบ้านหรือไม่ แล้วนี่หรือฉันก็จะต้องไปทำงาน เสียตายของพวกเอพีไออีกแล้ว แม้จะรู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นงานที่ลูกๆ รัก แต่ในฐานะคนเป็นแม่จะให้หนึ่งนอนใจได้อย่างไรกัน

“ไทร์!” ซิลยาเรียกบุตรชายอีกครั้ง เมื่อเห็นร่างสูงเดินออกมาจาก ห้องพักของเฟื่องลดาล ร่างบอบบางของคนเป็นแม่รีบตรงเข้าไปกอดลูกชาย

³ SEAL ย่อมาจาก Sea - Air - Land ซึ่งแสดงถึงการปฏิบัติการได้ทั้งในทะเล บนฝั่ง และอากาศ หน่วย SEAL ของสหรัฐอเมริกาเป็นหน่วยงานหนึ่งใน U.S. Navy Special Warfare Command ซึ่งอยู่ภายใต้ United States Special Operations Command (SOCOM) หน่วย SEAL ของสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็นสิบทีม โดยมีทีมที่ 6 หรือ SEAL Team Six ที่ค่อนข้างโดดเด่น เนื่องจากต้องรับภารกิจต่อต้านการก่อการร้ายสากล ทั้งยังเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษหน่วยหนึ่งในกองทัพเรือสหรัฐอเมริกา หรือ United States Naval Special Warfare Development Group เรียกกันติดปากว่า “DEVGR” ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1980 ซึ่งปฏิบัติงานเป็นทีมในภารกิจ การต่อต้านการก่อการร้ายสากล

⁴ SEAL Team Six ยุคก่อตั้งจะแบ่งเป็นทีม ได้แก่ เรดทีม (จูโจม) บลูทีม (จูโจม) และโกลด์ทีม (จูโจมระดับสูง) ปัจจุบันเพิ่มซิลเวอร์ทีม (จูโจม) นอกจากนี้ยังมีเกรย์ทีม (พลประจำเรือ) และแบล็กทีม (สอดแนมและซุ่มยิง) ผู้บังคับการยศนาวาตรี แต่ละทีม จะมีชื่อเล่น เช่น เรดทีม-อินเดียนแดง, โกลด์ทีม-อัศวินหรือครูเซเตอร์, แบล็กทีม-โจรสลัด ที่มา : หนังสือ *NO EASY DAY* โดย MARK OWEN และ KEVIN MAURER

ทันที “โชคดีนะลูก”

“ผมจะติดต่อกลับมาแน่นอนครับ” เอฟปีโอหนุ่มยิ้มให้มารดาอย่างประจบประแจง เพราะรู้ว่ามารดาคิดเช่นไร แค่มองตาเขาก็รู้ไปถึงความคิดของมารดาที่ทั้งห่วงหาอาทรและหวังใจจะคนกันไป

“โชคดีลูก” ซิลย่ามองบุตรชายเดินออกไปจากโรงพยาบาลจนลับสายตา ด้วยความรู้สึกเป็นห่วงเป็นใยไม่อาจ ในใจก็ได้แต่ภาวนาขอให้หนุ่มสาวตระกูลแมคอีเซอร์กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง โดยเฉพาะลูกชายคนรองที่ยังประจำการอยู่ที่ฐานทัพในอัฟกานิสถาน ซิลย่าอยากให้ทุกคนได้อยู่พร้อมหน้ากันเหลือเกิน

อาคารเจ. เอ็ดการ์ ฮูเวอร์ ถนนเพนซิลเวเนีย กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

สหรัฐอเมริกา

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำ ผูกไทสีน้ำเงินเข้มเรียบร้อยของเจ้าหน้าที่พิเศษเอฟปีโอ ริ้วฉนวน แมคอีเซอร์ กำลังเดินเข้ามาที่แผนกคดีการก่อการร้ายอย่างรีบเร่ง เดิมที่เขาอยู่แผนกอาชญากรรม แต่เพิ่งได้ย้ายแผนกเมื่อสามสัปดาห์ก่อน และเมื่อมาถึงห้องทำงานของเขาแล้ว ก็พบว่า มีเจ้าหน้าที่จากแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์คนหนึ่งที่เขาจำชื่อได้ดี มารออยู่แล้ว

“สวัสดีเจ้าหน้าที่เฮเทอร์ แมคไบรด์” สองหนุ่มจับมือกันเร็วๆ จากนั้นริ้วฉนวนจึงเชิญเจ้าหน้าที่จากแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เข้าไปในห้องทำงาน “ผมไม่แปลกใจเลยที่พบคุณ”

“สวัสดีครับเจ้าหน้าที่ริ้วฉนวน แมคอีเซอร์” เฮเทอร์ แมคไบรด์เป็นหนุ่มผิวขาวผมสีบลอนด์ทอง นัยน์ตาสีฟ้าจัดสวมกรอบแว่นตาทรงสี่เหลี่ยม ดูหยิ่งยโสนิดๆ ดุดจะทะเยอทะยานหน่อยๆ ริมฝีปากสีชมพูเข้มของเขาขยับเอ่ยคำพูดต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่มีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น “สืบเนื่องจากการขยายผลคดีการระเบิดที่กลางเมืองแมนฮัตตัน...”

“ไหนว่าอุบัติเหตุไง” หนุ่มจากแผนกก่อการร้ายพุ่งเข้าประเด็นทันทีพลางย่นหัวคิ้ว แต่ก็ไม่วอให้อีกฝ่ายตอบคำถาม เขารีบต่ออินเตอร์คอมเรียกคูหู “เจคอบ เข้ามาในห้องด้วย”

“ครับ” หนุ่มผิวเข้มเอ่ยทักทันทีที่เข้ามาถึง เจคอบ บรรวาร์ เป็นหนุ่มอเมริกันผิวสีร่างใหญ่ แวดตาฉายแววขี้เล่นตลอดเวลา

“เรื่องระเบิดที่แมนฮัตตัน ไหนพวกแผนกพิสูจน์หลักฐานสรุปแล้วว่า เป็นอุบัติเหตุไง”

“มีเจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งในแผนกตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุได้ตามสืบจากทางญาติเจ้าของรถไปครับ เขายังไม่อยากจะเชื่อว่ามันเป็นแค่อุบัติเหตุ และเมื่อติดตามคนพวกนี้ไปได้สักระยะ สืบหาจากช่องทางธุรกรรมการเงิน จึงพบว่าอู๋ๆ เงินในบัญชีก็เพิ่มขึ้นมาอย่างมหาศาล จึงสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการว่าจ้างครับ”

“ขอหลักฐาน” ธีรวัดณ์เอ่ยกับคูหูเสียงเครียด ลืมเสียสนิทว่าในห้องยังมีเจ้าหน้าที่จากอีกแผนกอยู่ด้วย

“นี่ครับ” เจคอบวางแฟ้มคดีรถยนต์ระเบิดกลางมิดทาวน์แมนฮัตตันเมื่อกว่าสามสัปดาห์ก่อน ธีรวัดณ์รีบหยิบขึ้นมาดูทันที ดวงตาคูคมกริบกวาดมองตัวอักษรต่างๆ อย่างรวดเร็วส่วนเจคอบก็อธิบายต่อไปว่า

“ที่สันนิษฐานว่ามีการว่าจ้างเกิดขึ้น เพราะเห็นว่าเงินเข้าบัญชีเจ้าของรถมากผิดปกติ และเมื่อสืบข้อมูลของผู้เสียชีวิตดีๆ พบว่ามาจากชนชั้นกรรมกร เพิ่งจะซื้อรถคันที่เกิดระเบิดไม่นานเท่านั้น รถไม่มีปัญหาถึงขั้นระเบิดได้ และที่ผิดปกติคือหลังจากชายคนนั้นตายไปแล้ว ก็มีเงินเข้าบัญชีญาติของเขาเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัวครับ ทางแผนกหลักฐานจึงตรวจสอบโดยละเอียดอีกครั้ง ดูเหมือนจะพบว่ารถมีการดัดแปลงอย่างแนบเนียนจนเกิดระเบิดในที่สุด ถ้าไม่ตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่ที่เชี่ยวชาญจริงๆ ก็แทบมองไม่ออกเลย”

“ยังดูไม่ออกเลยว่ามันจะเกี่ยวข้องกับพวกแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ตรงไหน”

“มีแน่นอนครับ” เจ้าหน้าที่เฮเทอร์ แมคไบรด์ พุดขึ้นมาบ้างหลังจากเงยไปนาน ทำให้สายตาของสองหนุ่มคู่หูจำต้องละจากสิ่งของตรงหน้าแล้วมาจับจ้องใบหน้าหยิ่งๆ ของหัวหน้าแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

“ว่ามาได้เลยเจ้าหน้าที่แมคไบรด์”

“ข้อมูลลับบางอย่างของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์หายไปนะสิครับ แม้ว่าจะไม่ทั้งหมด แต่ก็หายไป เหตุระเบิดเกิดขึ้นพร้อมๆ กับตอนที่อาคารสำนักงานของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ถูกตัดสัญญาณ พวกมันฝังไวรัสไว้ด้วย กว่ามิสเตอร์อะลอนโซจะแก้ได้ก็กินเวลาหลายวัน และเมื่อตรวจสอบสวนความเสียหายจึงพบว่าข้อมูลสำคัญหายไป”

“คุณเชมูเซสก์เข้ามาให้ปากคำแล้วหรือยัง”

“เขามาพร้อมอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่ที่ห้องประชุมของแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์”

“ถ้าอย่างนั้นไปกันเลย” ธีรวัดน์ แมคอีเซอร์ และคู่หูเดินตามเจ้าหน้าที่แมคไบรด์ไปติดๆ ตรงไปยังแผนกที่ว่าทันที

ห้องประชุมดังกล่าวเป็นสี่เหลี่ยมๆ มีโต๊ะตัวยาววางอยู่กลางห้อง อีกด้านเป็นคอมพิวเตอร์และเครื่องฉายวีดิทัศน์ แล้วธีรวัดน์ก็ได้พบเพื่อนสนิทหนึ่งทำหน้าที่เคร่งเครียด ดูแกขึ้นมาอีกหลายปีทีเดียว

“เกิดอะไรขึ้นเชสก์”

“มีการจารกรรมข้อมูลเกิดขึ้นที่สำนักงานของฉัน” อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเครียดจัด

“ข้อมูลอะไร”

“แผนพัฒนาระบบสื่อสารของกองทัพอากาศสหรัฐฯ นะสิ!”

คำตอบของซีอีโอหนุ่มทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งหมดถึงกับช็อก “งานใหม่ที่บริษัทของฉันกับของฟรานซิสไก์อินดัสตรีส์ของอัลร่วมกันจับมือกับกองทัพ เช่นสัญญาและได้งานนี้ไปเรียบร้อยแล้วด้วย แผนนี้เป็นความลับ มีแค่บริษัทของฉันกับของกองทัพเท่านั้นที่รู้ โชคดีที่ข้อมูลบางส่วนยังอยู่ที่อัล มันได้แต่ของฉันไป แต่ก็นับว่าสำคัญทีเดียว” เซสก์หมายถึง อัลเบอริโต้ อะลอนโซ กังง์ไฟศาล พี่ชายคนโตที่กำลังบริหารฟรานซิสไก์อินดัสตรีส์ แหล่งผลิตอาวุธสงครามรายใหญ่ของโลก ซึ่งผูกติดการค้ากับกองทัพสหรัฐอเมริกามาตั้งแต่รุ่นพ่อ

“แล้วทำไมเพิ่งมาบอกวะ”

“มันฝังไว้ไว้ด้วย ดึงข้อมูลที่มีอยู่ออกมาแทบไม่ได้ กว่าจะกู้ระบบได้และรู้ว่าข้อมูลหาย ก็ตอนนี่แหละ” เซสก์เอ่ยเสียงเครียด เจ็บใจไม่น้อยที่ฉายาเจ้าพ่ออิเล็กทรอนิกส์แห่งยุคกำลังถูกลบเหลี่ยมเสียแล้ว

“เจค!” เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอเรียกคู้หูด้วยน้ำเสียงปานฟ้าผ่า “เรื่องครอบครัวผู้ต้องสงสัยไปถึงไหนแล้ว”

“จับมาได้แล้ว ตอนนี้อยู่ในห้องสอบสวน”

“มันยอมพูดอะไรออกมาบ้างไหม”

“ไม่เลย นี่เราพยายามเค้นกันสุดๆ แล้วนะ”

“งั้นฉันเอง”

ร่างสูงราวหกฟุตสามนิ้วผุดลุกขึ้นแล้วตรงไปยังห้องสืบสวนทันที ท่าทางแข็งกร้าวกับแวตารื่องโรจน์ของธีร์วัฒน์ทำให้เจคอบถึงกับกลืนน้ำลายเหน็ดๆ ลงคอ คนทำงานด้วยกันมานานทำไมจะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ในอารมณ์ไหน ตอนนี้นุ่มมวดทะเล้นหายไปแล้ว และเจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอคนนี้กำลังอยู่ในโหมดโหดเข้าเส้น

เจคอบ บรรวณ รีบเดินตามคู้หูไปแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เมื่อมาถึงหน้าห้องสอบสวนที่เป็นห้องกระจก ก็พบว่าตอนนี้ร่างของชายเชื้อสาย

ละตินที่เป็นญาติของผู้ต้องสงสัยนั้นอยู่ในสภาพสะบักสะบอม คิ้วแตก
จมูกหัก เลือดกำเดาไหลเประอะไปทั้งจมูกและปากจนหนุ่มผิวสีถึงกับ
คอตก

“ได้เรื่องแล้วละ มันบอกว่าคนจ้างเป็นคนอเมริกันเชื้อสายเอเชีย
ทำทางไม่น่าไว้ใจเท่าไร พวกมันบอกว่าไม่รู้จักเป็นการส่วนตัว แต่ได้
คำขอร้องมาจากญาติๆ ของมันให้ช่วยเรื่องนี้” ธีรวัฒน์เดินกลับมา
ด้วยท่าทางสบายๆ เลือ่สูทสีดำพาดบ่นว่า ส่วนแขนเสื้อเชิ้ตสีขาวนั้น
พับขึ้นมาถึงข้อแขน เพื่อให้วิธีคิดค้นความลับทำได้สะดวกยิ่งขึ้น

“แล้วเคยเห็นหน้าคนจ้างวานหรือเปล่า”

“มันบอกว่าเคย ทีแรกมันไม่คิดว่าพี่ชายของมันจะตายด้วย มัน
คิดว่าแค่งานลับเปลี่ยนรถขนย้ายยาเสพติดเฉยๆ เพราะคนที่ว่าจ้างบอก
ให้พี่ชายของมันขับรถไปยังจุดเกิดเหตุ จากนั้นรถก็ระเบิดบึ้ม แล้วพี่ชาย
มันก็ตาย” เจ้าหน้าที่พิเศษหนุ่มยกไหล่

“แสดงว่า...”

“นายช่วยประสานงานกับไอ้เจ้าหน้าที่หน้าตาบอญญาไม่รับนั้น
ด้วย” ธีรวัฒน์หมายถึงเจ้าหน้าที่จากแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์
“หามาให้หมดว่าภายในอาคารของเซสก์มีอะไรผิดปกติบ้าง คู่แข่งของเซสก์
มีใครบ้าง รวบรวมใส่แฟ้มมา เอรูปรถ่ายที่ชัดเจนด้วยนะ ฉันจะเอามา
ให้มันดู”

“ข้อมผู้ต้องสงสัยได้หรือไทร์” เจคอบเหลียวกลับไปมองชายในห้อง
สอบสวนที่ตอนนี้สลบเหมือดไปแล้วเรียบร้อยแล้ว

“ก็รู้อยู่ว่าไม่ได้...แต่ทำแล้วมันได้ข้อมูลใหม่ละ” หนุ่มแมคอีเซอร์
ตอบยิ้มๆ ไม่แะแะเลยสักนิดกับเรื่องที่เขาข้อมผู้ต้องสงสัย เมื่อแต่งตัว
เรียบร้อยแล้ว จึงกลับไปห้องประชุมเมื่อครู่

“เป็นยังไงบ้างเจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์” เจ้าหน้าที่แมคไบรด์ถาม
ด้วยความกระตือรือร้น

“เดี๋ยวจะให้คนสรุปไปให้ ตอนนี่...”

“เจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์ค่ะ ผอ. เรียกพบค่ะ” เจ้าหน้าที่เอฟบีไอสาวคนหนึ่งเคาะประตูเรียก “รวมทั้งเจ้าหน้าที่แมคไบรด์ด้วยค่ะ”

“จะไปเดี๋ยวนี้แหละ...เซสก์ เจอกันที่นิวยอร์กแล้วกัน” เขาหันไปเอ่ยประโยคท้ายกับเพื่อนสนิท

ธีรวัฒน์ แมคอีเซอร์ เดินนำเจ้าหน้าที่แมคไบรด์เข้าไปในห้องประชุมของผู้บัญชาการหน่วย เขาเป็นชายวัยใกล้หกสิบที่ผมเริ่มเป็นสีขาวเกือบหมดแล้ว ธีรวัฒน์แห่งประสบการณ์ปรากฏอยู่เสมอในหน้าและแววตาดุดัน

“ครับผอ.”

“สรุปดีมาได้แล้วใช่ไหม เรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของคุณนะ เจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์” ผู้บัญชาการหน่วยพูดขึ้น พร้อมกับวางแฟ้มเอกสารข้อมูลทั้งหมดลงบนโต๊ะ แล้วผลักไปให้ลูกน้อง ปากก็กล่าวว่า “คดีนี้ยังอยู่ในความรับผิดชอบของแผนกก่อการร้าย เจ้าหน้าที่แมคไบรด์ก็ช่วยอำนวยความสะดวกให้ด้วยแล้วกัน ผมจะส่งคุณสองคนเข้าไปในสำนักงานในนิวยอร์ก ให้เคลียร์งานที่นี้เสร็จก่อนแล้วจะตามไป พวกคุณทำงานร่วมกับพวกป้องกันก่อก่ออาชญากรรมในนิวยอร์กไปก่อนแล้วกัน อาจจะต้องประสานงานกับกรมตำรวจนิวยอร์กบ้าง แต่คดีนี้เป็นความรับผิดชอบของคุณล้วนๆ นะเจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์ ตกกลางไหม” ผู้อำนวยการหน่วยเลิกคิ้วข้างหนึ่งรอคำตอบ แต่ก็มั่นใจว่าธีรวัฒน์ไม่พลาดโอกาสที่จะรับคดีนี้ไว้แน่ ในเมื่อเจ้าของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ก็เป็นเพื่อนสนิท และอีกประการหนึ่งคือ เจ้าหน้าที่ธีรวัฒน์ แมคอีเซอร์ ไม่เคยทำงานพลาดแม้แต่ครั้งเดียว

“ครับท่าน”

“ดีมาก ธีรวัฒน์จัดการได้เลย อยากรู้ใครช่วยงานเป็นพิเศษไหม

นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่เจคอบ บราวน์”

“ตอนนี้คิดว่าไม่ครับ”

“นั่นก็ดี ผมจะติดต่อกับสำนักงานนิวยอร์กให้ เริ่มงานได้เลย
เจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์”

“ครับท่าน” ชายหนุ่มคว้าแฟ้มเอกสารกลับไปห้องทำงานของ
ตัวเอง โดยมีเจ้าหน้าที่แมคโบรด์และคูนูเอพีไอของเขาตามไปติดๆ

“เอาใจต่อดีล่ะไทร์” เจคอบ บราวน์ ถามขึ้น

“แล้วผมล่ะครับ” เจ้าหน้าที่แมคโบรด์ถามด้วยท่าทางร้อนวน
เช่นกัน ไม่พอใจที่ตัวเองแทบไม่มีบทบาทอะไรเลย ทั้งที่การเชื่อมโยงกับ
คดีระเบิดที่แมนฮัตตันนั้น เกี่ยวข้องกับแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์
ของเขาโดยตรง

“เจ้าหน้าที่แมคโบรด์ ผมอยากให้คุณช่วยรวบรวมข้อมูลทั้งหมด
ของ เซลส์ อะลอนโซ กังงไฟศาล และดูแลเรื่องการสอบปากคำเขาด้วย
ก็แล้วกัน แล้วค่อยสรุปมาให้ผม”

“ได้ดี ไม่มีปัญหา” ร่างสูงผอมของเจ้าหน้าที่แผนกอาชญากรรม
ทางคอมพิวเตอร์เดินกลับไปด้วยที่ทำอ่อนคลายกว่าเมื่อครู่มาก ซึ่ง
ธีร์วัฒน์ก็ได้แต่ยกไหล่แล้วหันหน้ามาหาคู่หูของตัวเอง

“ท่าทางเจ้าหน้าที่แมคโบรด์จะไม่เคยดูงานใหญ่ๆ เองเลยนะ
ดูเหยาะแหยะไม่เป็นได้เป็นพายเลย”

“อย่าดูถูกเสียวนะนายเจค...เฮเทอร์ แมคโบรด์ จบฮาร์วาร์ด
มาเสียวนะ”

“ท่าทางก็ไม่ได้ฉลาดอะไรเลยนะ แต่ดูหึง ทะเยอทะยานอยากได้
งานใหญ่ทั้งที่ไม่ค่อยมีทักษะและความเด็ดขาดเท่าไรหรอก อยากรู้ว่าข้อ
ใบปริญญามาหรือเปล่า” เจคอบหัวเราะร่วน เมื่ออยู่ด้วยกันสองคน
ตามลำพังบรรยากาศดีดิ่งเครียดเมื่อครู่ก็ผ่อนคลายลงไปมาก

“นายก็ไปว่าเขาเกินไป ตอนนี้เราสองคนเริ่มวางแผนกันได้แล้ว”

ละว่าจะเอาถังใบข้าง”

“แล้วที่นิวยอร์กเขาจะมีบ้านพักให้เราหรือเปล่าวะไทร์”

“นายจะกลัวอะไรละเจค ถ้าสำนักงานที่โน่นไม่มีที่พัก นายก็มาพักที่บ้านฉันก็ได้ บ้านพ่อยังไม่ได้ขาย มีที่อยู่แน่นอน” ดวงตาคุณคมก็มองแม่คดีที่อยู่ในมือ “ฉันต้องแวะเข้าไปที่อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ด้วย นายเตรียมตัวได้เลยเจค”

3

ผู้ต้องสงสัย

สำนักงานใหญ่ของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์เป็นอาคารสูง 49 ชั้น ตั้งอยู่บนถนนฟิฟท์อเวนิวตัดกับถนนเวสต์ 43 ที่นี่เป็นทั้งอาคารสำนักงานและห้องแล็บปฏิบัติการสำหรับสินค้าของอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ ชั้นบนสุดยังเป็นห้องพักผ่อนตัวของ เซสก์ อะลอนโซ กิ่งไพศาล ผู้เป็นเจ้าของตึกอีกด้วย

ธีรวัฒน์เดินผ่านเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและประชาสัมพันธ์โดยง่าย จนกระทั่งมาหาเพื่อนสนิทของเขาที่ห้องทำงาน เซสก์ดูเครียดมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะพยายามฝืนยิ้มส่งมาให้

“ท่าทางนายเครียดๆ นะ” เจ้าหน้าที่ไอพีไอหนุ่มเอ่ยทัก เมื่อเห็นแววตาเยือกเย็นของเพื่อนสนิท ไร้วาไร้อารมณ์เหมือนก่อน

“ก็เออสิวะ ตอนนี่กองทัพสั่งระงับโครงการ ทั้งที่ฉันเซ็นสัญญาแล้วนะโว้ย กว่าบริษัทข้ามชาติอย่างฉันจะมาลงหลักปักฐานที่นี่ได้มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นี่ดิฉันรบกวนมาตั้งแต่สมัยพ่อแล้วนะ”

“เสียดายเยอะเลยใช้ไหม”

“ก็เออสิวะ แต่ก็ยังดี เพราะตอนนี้โครงการยังเป็นความลับอยู่แล้ว อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ก็ยังไม่ผลิตงานอย่างอื่นได้อยู่นี่นา” หนุ่มสเปน ยกไหล่ “กาแพ่ใหม่ จะให้เลขาฯ เอามาให้”

“สวยหรือเปล่าล่ะ” ธีรวัฒน์หัวเราะเจ้าเล่ห์ เขาวางสูทตัวนอกไว้บนพนักพิงเก้าอี้ตรงข้ามกับโต๊ะทำงานของเซสก์ “ถ้าสวยก็ขอคืนหนึ่งเลยแล้วกัน”

“ระวังหน่อย เลขาฯ ฉันจบฮาร์วาร์ดเชียวนะ ฉันไม่อยากเสียคนเก่งๆ ไปเพราะความเจ้าชู้ของนาย”

“แสดงว่านายเก็บไว้กินเองนะสิ”

“หึๆ” ซีอีโอหนุ่มไม่ตอบ เขาหัวเราะแล้วโคลงศีรษะไปมา พอดีกับที่เสียงเคาะประตูดังขึ้น ตามด้วยร่างสูงเพรียวปานนางแบบของสาวผมสีน้ำตาลแดงนัยน์ตาสีเขียวมรกตที่เดินเข้ามาพร้อมแก้วกาแฟมือ

“กาแฟค่ะ”

“ขอบใจเมแกน”

ธีรวัฒน์ได้แต่มองหนุ่มสาวส่งสายตาให้กันอย่างอิจฉา รอจนกระทั่งเลขาฯ สาวหุ่นทรमानใจชายออกไปแล้ว จึงฉิวปากแซวทันที “ให้ตายเถอะ ไอ้เซสก์ มีของดีอยู่หน้าห้องแบบนี้ มีน่าละตั้งใจทำงานดีเหลือเกินนะ”

“เอาบ้างไหมล่ะ นายควรรหาคู่หูเอพีไอคนใหม่ล่ะ”

“เออ” หนุ่มมาดทะลึ่งรับคำ “ว่าจะเปลี่ยนจากนายเจคมีวหมึกเป็นเลขาฯ ของนายอยู่เหมือนกัน รับรองฉันชยันกว่านี้อีก”

“ชยันทำงานเถอะ”

“ชยันทำแต่มบนเตียงต่างหาก” คำตอบของเพื่อนทำให้หนุ่มเจ้าถิ่นคลายความเครียดลงได้ไม่น้อย เขาหัวเราะออกมาเต็มที่ที่สุดในรอบหลายวัน นับตั้งแต่โดนเอพีไอเรียกไปให้ปากคำหลายต่อหลายครั้ง

“แล้วเรื่องการสอบสวนเป็นยังไงบ้าง”

“นี่นายไม่ได้มาหาฉันแบบเป็นทางการใช่ไหมโธ่”

“ใช่สิวะ” หนุ่มแมคคีย์เซอร์แสร้งทำหน้าเคร่งขรึม “ฉันมาในนามของโธ่ ธีรวัฒน์ แมคคีย์เซอร์ เพื่อนของนายนะเซสก์ ไม่ใช่เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอ เข้าใจไหม”

“เออๆ”

“งั้นก็ว่ามา มีอะไรที่นายไม่ได้บอกเจ้าหน้าที่เฮเทอร์ แมคไบรด์ ไปบ้าง” แค่มองตาเพื่อนสนิท ธีรวุฒน์ก็รู้ว่าอีกฝ่ายมีอะไรปิดบังอยู่ เขารู้ว่าเชสก์มีอะไรบางอย่างที่ยังไม่ได้บอกเจ้าหน้าที่คนอื่น จึงได้ถามขึ้นพลางจับกาแฟเข้าไปอีกหนึ่ง แก้วยิ้มอย่างพอใจ “เฮ้! รสชาติดีนี่หว่า วันหลังให้เลขาฯ นายไปชงในห้องนอนฉันบ้างนะ”

“สรุปว่าอยากจะมีเรื่องของฉัน หรือว่าอยากจะมีเรื่องเลขาฯ ของฉัน”

“เออๆ ฉันล้อเล่น ว่ามาเชสก์ นายสงสัยอะไรทำไมไม่บอกเจ้าหน้าที่ แมคไบรด์”

“ฉันว่าเขาไม่ได้ฉลาดเหมือนนาย” เชสก์เลื่อนคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ไปทางเพื่อนสนิท แล้วเปิดไฟล์บางอย่างให้ดู เป็นภาพของผู้หญิงสวย คนหนึ่ง สวยที่สุดเท่าที่ธีรวุฒน์เคยเห็นมา

“สวยนี่ น่าสนใจ ถ้าอย่างนั้นฉันไม่สนใจเลขาฯ นายแล้ว”

“สนใจหน่อยเจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์” ซีอีโอหนุ่มทำเสียงประชด “นี่นะคนที่ฉันสงสัย”

“บอกเจ้าหน้าที่แมคไบรด์หรือยัง”

“ยัง” เชสก์ตอบ

ธีรวุฒน์จ้องหน้าจอเขม็ง รู้สึกคุ่นหน้าคุ่นตาสาวสวยน้อยนิดตาโต คนนี้อย่างประหลาด

“ทำไมไม่บอกล่ะ”

“ตั้งใจว่าจะบอกนายก่อนนะสิ ก็อย่างที่ฉันพูดไปเมื่อกี้ เจ้าหน้าที่คนนั้นดูแปลกๆ ไร้ใจก็ไม่ได้ ดูไม่ฉลาดเหมือนนายหรอก”

“พูดดีนี่หว่า...ถ้าอย่างนั้นนายลองเล่ามาสิ” แม้ว่าปากจะเอ่ยถาม ทว่าดวงตาคู่คมกริบกลับลະสายตาออกจากหญิงสาวคนนั้นไม่ได้เลย เขามองเครื่องหน้าของเธออย่างพิจารณา ทุกอย่างล้วนดูคุ่นตาเกินกว่า

จะปล่อยผ่านไป

“คืออย่างนั้นะไทร์ ผู้หญิงคนนี่คือคนที่ฉันรับเข้ามาทำงานในแผนกคอมพิวเตอร์เมื่อวันก่อนเกิดเหตุระเบิดสองวันเท่านั้น ฉันจะไม่สงสัยเธอเลย ถ้าเธอไม่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยแบบนี้”

“เธอชื่ออะไร”

“มธุมาส พุคาคะ”

“อิม...ชื่อเรียกยากนะ” เอฟบีไอหนุ่มมุ่นหัวคิ้ว

“ไม่ยากเท่าไหร่นะหรอก ก็ชื่อไทยเหมือนนายนั่นแหละ” นิ้วเรียวยาวของหนุ่มแดนกระทิงดูเคาะลงบนโต๊ะทำงานเป็นจังหวะ ขณะที่เจ้าตัวกำลังครุ่นคิด “เธอทำไปเพื่ออะไร”

“หรือเธอทำไปเพื่อใคร” ชายผู้ผ่านงานด้านอาชญากรรมเอ่ยขึ้น ขณะที่ไล่สายตาไปตามข้อมูลต่างๆ ของหญิงสาวคนนี่ “เธออายุแค่ 23 นะวัยเซ็กซี่ ให้ตายเถอะ...พระเจ้า เธอแค่ 23 อาจจะมีเพ็ญเรียนจบด้วยซ้ำ เป็นลูกครึ่ง อาจจะมี...หมายถึงว่าผู้ว่าจ้างของเธอ...อาจจะเป็นบริษัทข้ามชาติก็ได้นะ เหมือนนายไง นายได้งานนี้ทั้งที่อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ และฟรานซิสเก็อินดัสตรีส์ของพี่ชายนายเป็นบริษัทข้ามชาติเหมือนกัน...”

“เราทำสัญญาส่งมอบอาวุธให้กองทัพสหรัฐฯ มาตั้งแต่รุ่นพ่อของฉันแล้วนะวัย มันก็เหมือนบริษัทโบอิงที่ส่งเครื่องบินรบ และเป็นบริษัทผู้ผลิตให้บริษัทล็อกฮีด มาร์ติน แล้วส่งให้กองทัพอากาศสหรัฐฯ นั่นแหละ ถ้าจะมีปัญหาจริงควรจะมีตั้งแต่ตอนนั้นไม่ใช่หรือ” เสียงของซีอีโอหนุ่มหยุดชะงักราวกับเพิ่งคิดอะไรได้ เช่นเดียวกับธีรวัฒน์ที่เลิกคิ้วเข้มขึ้นข้างเดียว ท่าทางของเจ้าหน้าที่เอฟบีไอหนุ่มบ่งบอกว่าเขาสามารถหาชิ้นส่วนภาพที่หายไปได้แล้ว

“บริษัทผู้ผลิตของนาย...”

“บรลีย์แล้วใหม่ละ” เซสก็สบถออกมาอย่างไม่อยากเชื่อ

“เขาเป็นคู่แข่งนายใหม่”

“ใช่ แต่พอฉันเปิดประมวลบริษัทผู้ผลิต เขาก็ได้ไป ฉันไม่รู้ว่าเขาไปขัดแย้งขัดขาบริษัทที่ฉันหมายตาไว้อย่างไรบ้าง แต่ที่แน่ๆ เขาชนะประมวลแล้วได้ทำงานนี้กับฉัน ทั้งที่ฉันพยายามปิดทุกช่องทางที่จะร่วมงานกับเขาแล้วนะ”

“เจ้าของบริษัทนั้นชื่ออะไร”

“นายทุนเชื้อสายญี่ปุ่นชื่อ อิจิโร ฮอบกินส์”

นิ้วเรียวของธีรวัดมนเคาะลงบนคีย์บอร์ดทันทีที่ลิ้นเสียงของเพื่อนรัก ไม่นานนักข้อมูลของชายผู้นี้ก็ปรากฏขึ้นมา

ภาพหน้าจอก็คือชายชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น ผิวขาวจัด สูงไม่ต่ำกว่าห้าฟุตเก้านิ้ว อายุราวห้าสิบต้นเท่านั้น ตามประวัติบอกว่า อิจิโร ฮอบกินส์ เรียนจบออกซ์ฟอร์ดในสาขาฟิสิกส์ ปริญญาโทและปริญญาเอกจากฮาร์วาร์ด ก่อตั้งบริษัทเองตั้งแต่อายุสามสิบห้า เขาเป็นคนเก่งมาก เพราะสามารถเปิดสาขาต่างๆ ทั้งในอเมริกาและตะวันออกกลาง เป็นนักธุรกิจฝีมือมั่งที่หาตัวจับได้ยากคนหนึ่งที่เดียว

“นายช่วยคัดลอกข้อมูลของผู้หญิงคนนี้ให้หน่อยสิ ฉันจะให้เจดสีบให้เอง”

“ต้องบอกเจ้าหน้าที่แมคไบรด์ไหม”

“ขึ้นอยู่กับว่านายอยากรู้ใหม่ว่าผู้หญิงคนนี้คิดจะทำอะไร ถ้าบอกเจ้าหน้าที่แมคไบรด์ เธอก็จะแค่ถูกจับ และเราจะสาวถึงตัวการใหญ่ไม่ได้ หรือถ้าเธอเป็นคนของอิจิโรจริง การสาวถึงตัวมันก็แค่ด่านแรก มันไม่น่าทำงานแค่คนเดียวหรอก อาจจะมีเบื้องหลังมากกว่านั้น”

“แล้วนายคิดจะทำอะไรไทร์ พุดตรงๆ นะบางที่ฉันก็กลัวใจนายจริงๆ วะ นายมันเป็นเอพีไอประเภทไหนวะ หน่วยงานราชการมีกฎไม่ใช่หรออะ”

“กฎนะเขามีไว้ให้แหกไว้ยเซสก์” คนชอบแหกคอกหัวเราะร่วนพลางซดกาแฟรวดเดียวหมดแก้ว “ไปเที่ยวกันหน่อยดีกว่า ฉันอยากเจอ

เพื่อนตีญี่ปุ่นคนขายซูชิของนายจริงๆ ว่ะเชสก์” ธีรวัฒน์แขวะไปถึงอิจิโร ด้วยถ้อยคำที่ไม่ได้แสดงความนับถือเท่าไร “ถามจริงเถอะ เขาไม่เข้ามาบ้างเลยหรือหลังจากที่นายมีเรื่อง”

“ไม่เลย แต่เขาว่าจะมาพຽงนี้ว่ะ”

“งั้นเยี่ยมมาก พຽงนี้ฉันจะมาหานาย อย่าลืมแนะนำฉันให้ นายตีอิจิโรของนายด้วยแล้วกัน”

“จะให้แนะนำว่านายเป็นอะไรละ เอพีไออะไระ” ซึ่อิโหนุ่มม ประชดเข้าให้

“อะไรก็ได้ แค่ไม่ใช่เกย์คู่ชานายก็พอ บอกตรงๆ ว่าฉันยังอยาก มีชื่อเสียงในหมู่นักหญิงว่ะ” หนุ่มมมาดทะเล้นหัวเราะ แล้วเก็บแฟ้มข้อมูล สมัครงานของหญิงสาวต้องสงสัยที่เชสก์คัดลอกให้ไว้กับตัว จากนั้นจึง ลูกขึ้นจัดสูทสีดำของตัวเองให้เรียบร้อย แล้วเดินออกจากสำนักงาน อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ทันที

และแล้วแฟ้มข้อมูลของนางสาวมธุมาส พุคาคะ ก็โดนโยน ลงบนโต๊ะทำงานของเจ้าหน้าที่เจคอบ บราวน์ โครมใหญ่!

“อะไรวะเนี่ย!” ชายผิวหมึกโวยลั่น แฟ้มสีน้ำตาลเฉียดหัวเกรียนๆ ของเขาไปแค่เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้น เจคอบซึ่งตามองคຽงอย่างเคื่องๆ ซึ่งตัวตຽนเรื่องก็ได้แต่ยกไหล่ไม่ย่หระ เขานั่งลงบนโต๊ะทำงานของเจคอบ พลังกระดกเบียร์ลคคอกอีกใหญ่

“ช่วยหาข้อมูลผู้หญิงคนนี้ให้หน่อย เอาให้ครบนะ รวมทั้งสัดส่วน ด้วย”

“สำคัญหรือวะไทร์”

“อ้อ สำคัญสิ” หนุ่มมมาดทะเล้นตอบหน้าตาย “เรื่องประวัติเนะ สำคัญมาก แต่เรื่องสัดส่วนของเธอ...ก็ฉันอยากรู้เนี่ยหว่า”

“เขาห้ามกินแอลกอฮอล์เวลางาน”

“ดูเวลาดำรงสภาวะเจค มันจะสองทุ่มแล้ว หมดเวลางานแล้ว”

“เออๆ” คนเป็นเพื่อนตอบอย่างขบขันที่ชี้เกียดล้อตอเตียงกับคนกะล่อนเป็นปลาไหล ขณะที่มือก็ทำงานต่อไปด้วยการป้อนชื่อของผู้หญิงคนนั้นลงในฐานข้อมูลของเอพีไอ “เออละ ขอดูข้อมูลหน่อยสิ คนสวย” สายตาของทั้งสองมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ รอข้อมูลปรากฏขึ้นมา แต่กลับว่างเปล่า

“ไม่มีฐานข้อมูลของนางสาวมธุมาศ พุคาตะ เลยแม้แต่หน่วย!

“ดูข้อมูลของ ตม. ด้วยสิ ดูว่ามีคนเข้าเมืองชื่อนี้ไหม” ธีรวัฒน์รอเจคอปไม่นานก็ได้คำตอบ

“ไม่มีเลย นี่น่าจะเป็นชื่อปลอมนะ”

“ทำไมเซสท์มันไม่ได้ตรวจสอบผู้หญิงคนนี้วะ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วหนาแทบชนกัน เมื่อคิดมาถึงช่องโหว่ตรงนี้ ทั้งที่ปกติเพื่อนเขาเป็นคนรอบคอบมาก ไม่น่าพลาดกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

“เธอเพิ่งสมัครทำงานได้แค่วันเดียวไม่ใช่หรือ ช่วงนั้นอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์กำลังยุ่งๆ เรื่องการประมูลบริษัทผู้ผลิตโครงการใหม่ไม่ใช่หรือไง”

“ก็คงใช่แหละเจค นายช่วยอัปเดตของผู้หญิงคนนี้ขึ้นโปรแกรมตรวจหาคนของเอพีไอด้วย ตรวจจกกล้องวงจรปิดและกล้องจราจรทั้งหมด ภายในรอบหนึ่งเดือนก่อนและหลังเหตุระเบิดที่หน้าสำนักงานอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ ตกกลางไหม”

“มันอาจจะต้องใช้เวลานานะไทร์”

“ไม่ต้องห่วง ถ้าต้องอดนอนก็ต้องอดนอนด้วยกันสิวะ”

เจคอบยกไหล่ “เออๆ เป็นไงเป็นกัน”

สองหนุ่มนั่งยกขาขึ้นมาพาดบนโต๊ะทำงานพลางกระดิกเท้าเป็นจังหวะด้วยอิริยาบถสบายๆ ในมือธีรวัฒน์มีกระป๋องเบียร์ที่กำลัง

จะหมดเป็นกระป๋องที่สาม ส่วนเจอบเลือกที่จะกินไดเอตได้ก็แทน จน
คู่หนูหนุ่มเจ้าเสน่ห์ถึงกับถลึงตามองอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

“นายกินแต่ไดเอตได้ก็หรือจะเนี่ย”

“ไม่อยากเมาอะ กำลังทำงานกันอยู่ไม่ใช่หรออะ”

“แค่เบียร์มันไม่เมาหรอกรณา” ธีรวัฒน์โคลงศิระชะไปมา แล้วมอง
หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังประมวลผลอย่างต่อเนื่อง ภาพจากดาวเทียม
และกล้องจราจรต่างๆ ที่บันทึกไว้กำลังเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เพื่อหาใบหน้า
ตรงกับเป้าหมาย เวลาผ่านไปราวๆ สองชั่วโมงแล้ว จนกระทั่ง...

ติ๊ด ติ๊ด

เสียงสัญญาณเตือนทำให้สองหนุ่มที่กำลังถกเถียงกันเรื่อง
เครื่องดื่มนักกลับมาที่หน้าจออย่างพร้อมเพรียง ภาพหญิงสาวคนหนึ่ง
สนามบินปรากฏอยู่บนหน้าจอ ซึ่งมีใบหน้าละม้ายคล้ายกับหญิงสาว
ในภาพต้นแบบทุกอย่าง

“จับภาพผู้หญิงคนนั้นหน่อย ยืนยันตัวมาด้วย”

“ขอเวลาหนึ่งนาทีแล้วกันไทร์” เจอบป้อนคำสั่งอย่างรวดเร็ว
ไม่นานนักภาพก็ยืนยันขึ้นมาว่าใช่คนเดียวกันอย่างแน่นอน พร้อมทั้ง
ประวัติของผู้หญิงคนนั้นด้วย

“สวัสดิ์ นางสาวมยุรฉัตร ยามากุชิ” เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอหนุ่ม
ยิ้มเจ้าเล่ห์ พลางก็อ่านข้อมูลของหญิงสาวอย่างรวดเร็ว ได้ใจความว่า
เธอเพิ่งอายุยี่สิบสามปี และมีเชื้อสายเอเชียอย่างที่สงสัยจริงๆ

“เอาใจต่อล่ะไทร์”

“ตรวจสอบประวัติอาชญากรรมของเธอทั้งหมด ใส่แฟ้มไว้ ตอน
กลับบ้านแวะเอาไปไว้ที่ห้องฉันด้วยแล้วกัน ตอนนี้ฉันอยากจะไปหา
ไอ้เซสก์มันก่อน”

“ได้สิ เจอกันที่บ้านนายแล้วกัน”

“เจอกันวะเจค ชอบใจมาก”

“ด้วยความยินดีไว้ย”

ธีรวัฒน์ แมคอีเซอร์ รีบออกจากสำนักงานเอพีไอแล้วตรงไปยัง อะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์ทันที เขามีคีย์การ์ดและรหัสเข้าไปในที่พักของเซสก์ อยู่แล้ว จึงไม่ใช่ปัญหาเลยถ้าเขาจะบุกไปถึงห้องพักของเซสก์ที่ชั้น 49

เจ้าหน้าที่เอพีไอหนุ่มเปิดประตูพรวดพราดเข้าไป ลืมเรื่อง มารยาทไปเสียสนิท และสิ่งที่ได้เห็นคือหนุ่มแดนกระซิงดูผู้เป็นเพื่อนสนิท ของเขากำลังตกมันของจริง ร่างกำยำกำลังคลุกวงในอยู่กับหญิงสาว ร่างเพรียวระหงคนหนึ่งบนโซฟา

“ให้ตายเถอะวะไอ้โหด!” เจ้าของห้องสเปค แล้วรีบโยนผ้าห่มคลุม ร่างบางกึ่งเปลือยไว้ทันที ส่วนตัวเองก็รีบหาเสื้อผ้าสวม “ทำไมไม่โทร. มาบอกก่อนวะ”

“นายไม่รับสายฉันนี่หว่าเซสก์ กำลังตกมันอยู่ไม่ใช่หรือไง”

“เออๆ ว่าแต่มีอะไรต้องเข้ามาตอนนี่”

“ขอคุยกับนายสองคนได้ไหม” เวทตาธีรวัฒน์บอกว่าเป็นเรื่อง สำคัญมาก แม้ว่าจะไม่ได้พูดออกมา แต่เซสก์ก็เข้าใจ เขาพยักหน้ากับ เลขชาย ที่ฟ่วงตำแหน่งคู่ควง แล้วพึมพำขอโทษด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ขอโทษจริงๆ เมแกน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไชคตินะคะมิสเตอร์แมคอีเซอร์”

เมื่อได้อยู่กันตามลำพังแล้ว กระซิงหนุ่มเลือดเดือดถึงกับเสยผม อย่างหงุดหงิดที่ถูกขัดจังหวะช่วงเวลาสำคัญ “ว่ายังไงไอ้โหด ถ้าไม่มีสาระ นายตายแน่”

“เรื่องผู้ต้องสงสัยของนายไง”

“มธุมาสนะหรือ”

“ผิด!” เจ้าหน้าที่เอพีไอมาตกวอนตะคอกกลับ “เธอไม่ได้ชื่อ มธุมาส พุคาตะ แต่เธอชื่อ มยุรฉัตร ยามาภูชิ...ถามจริงๆ เถอะวะเซสก์

ก่อน ที่ฟรานซิสก็ผู้เป็นบิดาเคยเล่าให้ฟัง เพราะเหตุนี้นาวาอากาศเอก
ธรรศในสมัยนั้นจึงได้พบรักกับซิลย่า น้องสาวบุญธรรมของฟรานซิสก็
จนกระทั่งมีพยานรักถึงสี่คน

“เรื่องเล็กวะเซสก์ สักวันพวกนายก็ได้ช่วยฉันเองแหละ” ธีรวัดณ์
ยกไหล่ เขาไม่คิดว่าเป็นบุญคุณอะไรทั้งสิ้น เพราะถ้าเกิดเรื่องกับคน
ตระกูลอะลอนโซเมื่อไหร่ เขาก็ไม่อาจนิ่งนอนใจอยู่ได้แน่นอน

“พรุ่งนี้ อิจิโร ฮอบบิงส์ จะมาที่สำนักงานฉันเวลาสิบเอ็ดโมงตรง”

“เอาดี งั้นฉันกลับไปก่อนละ อยากรเตรียมข้อมูลให้พร้อมเหมือนกัน”

“นายจะมามาหาฉันจริงๆ เรอะ จะเข้าไปอยู่กับฉันตอนที่ฮอบบิงส์
มาหานั้นะ ไม่ใช่แค่เพื่อนก็จะเข้ามาได้นะไว้ย”

“เออน่า ถึงเวลาก็รู้เอง” เอฟพีไอจอมแหกคอกยิ้มระรื่น “เจอกัน
พรุ่งนี้ไว้ยเซสก์” ร่างสูงเดินออกจากห้องพักเพื่อนสนิท โบน้ำหล่อเหลา
คมคายฉายแววเจ้าเล่ห์ ยามนี้ก็จะไรบางอย่างขึ้นได้ งานนี้ได้สนุกกัน
แน่นอน

เสียงสัญญาณบอกเวลาสองนาฬิกาของวันใหม่ ยามรัตติกาล

ที่ทุกชีวิตควรจะเข้าสู่ห้วงนิทรารมณีนี้อไปแล้ว ทว่าชายหนุ่มร่างสูงใหญ่
คนหนึ่งกลับทำตรงกันข้าม เขานั่งอยู่บนโต๊ะทำงานภายในห้องนอนกว้าง
มีแสงสว่างจากโคมไฟเพียงตัวเดียว ธีรวัดณ์ในสภาพเปลือยท่อนบน
เผยให้เห็นเรือนร่างแข็งแรงกำยำ แผลอกแกร่ง กล้ามท้องเป็นมัดชัดเจน
ส่วนท่อนล่างมีเพียงกางเกงนอนขายาว ทว่าเจ้าตัวก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก
เพราะสายตาเขากำลังไล่อ่านข้อความที่อยู่ในแฟ้มประวัติผู้หญิงต้อง
สงสัยอย่างรวดเร็ว สมองก็ประมวลผลไปด้วย

จากข้อมูลทางอาชญากรรมของนางสาวมยุรฉัตร ยามาคุชิ
ธีรวัดณ์พบว่าเธอเป็นเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์แห่งหนึ่งในดีทรอยต์
ไม่ปรากฏข้อมูลบิดาและมารดา สันนิษฐานว่าอาจจะเป็นคนเข้าเมือง

อย่างผิดกฎหมายและเสียชีวิตไปแล้ว ไม่มีใครแสดงตัวว่าเป็นญาติ มยุรฉัตรเคยเปลี่ยนบ้านครอบครัวอุปถัมภ์สองครั้ง มีคดีลักขโมยเล็กๆ สองคดี จนกระทั่งอายุสิบสอง เธอก็ถูกจับพร้อมกับเพื่อนร่วมแก๊งซื้อหา ขโมยรถยนต์

“ไม่ธรรมดาเลยแฮะ” ธีรวัฒน์ควงปากกาถูกคลื่นในมือเป็นจังหวะ แล้วพลิกเอกสารไปหน้าถัดไป ข้อมูลที่พบคือ มยุรฉัตร ยามาคุชิ ถูกจับไปเป็นบุตรบุญธรรมของคนคนหนึ่งชื่อ สุซาดา ทามาตะ ซึ่งตอนนี้เสียชีวิตไปแล้ว หญิงสาวมีประวัติเดินทางเข้าออกสหรัฐอเมริกาบ่อยครั้ง แต่หลักๆ แล้วเธออยู่ญี่ปุ่น มีประวัติซื้อหาโจรกรรมความลับทางคอมพิวเตอร์อีกสองครั้ง ซึ่งนับว่าไม่ธรรมดาเลยสำหรับหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่มีอายุเพียงยี่สิบสามปีเท่านั้น

“คุณเป็นใครกันนะมยุรฉัตร” เจ้าของน้ำเสียงเข้มพึมพำ พยายามเชื่อมโยงกันว่าทั้งหมดเกิดขึ้นได้อย่างไร ในใจเขาเอนเอียงไปทาง อิจิโร ฮอบกินส์ เพราะมีเปอร์เซ็นต์ที่เป็นไปได้มากกว่า อิจิโรมีเชื้อสายเอเชีย เหมือนกับมยุรฉัตร และยังเป็นศัตรูตัวแสบของเชสก์ด้วย คิดได้ดังนั้น เจ้าหน้าที่เอฟบีไอหนุ่มจึงกรอกข้อมูลอิจิโรเข้าไปในโลกไซเบอร์ เพื่อดูประวัติการทำงาน of ชายคนนี้

“ทำงานที่ตะวันออกกลางหรือ” ดวงตาคู่นี้ตาลเข้มนหันกลับมาที่ประวัติของมยุรฉัตรอีกครั้ง แล้วก็พบว่าหมายจับของหญิงสาวมีอยู่ในประเทศแถบตะวันออกกลาง รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก ได้รูปทันที งานนี้เข้าทางอย่างที่เขาสงสัยไม่มีผิดเลย

ธีรวัฒน์น้อมยิ้มเจ้าเล่ห์ ดวงตาคมกริบเป็นประกาย พุ่งนี้เขาจะไม่เข้าไปพบอิจิโรแล้ว คงจะต้องบอกเพื่อนสนิทในเช้าของวันถัดไป เพราะตอนนี้มีเรื่องสำคัญทำให้สับสนกันอีกแล้ว

วิถีชีวิตในเมืองใหญ่ก็ยังดำเนินไปเหมือนเดิมทุกวัน เหมือนภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำๆ อย่างไม่รู้จบ แต่ละคนต้องทำงานแข่งกับเวลาและชั่วโมงอันแสนรีบเร่ง ออกจากบ้านก็ต้องรีบมุ่งหน้าสู่ที่ทำงาน ไม่เว้นแม้แต่สำนักงานด้านการก่ออาชญากรรมในนิวยอร์กของพวกเจ้าหน้าที่เอฟบีไอก็เช่นกัน ธีรวัดณ์มาถึงที่ทำงานช้ากว่าเจคอบนิดหน่อยเพราะมัวคุยโทรศัพท์กับมารดาและน้องสาวที่กำลังพักผ่อนหลังคลอด ซึ่งทุกคนก็มีความสุขดีและบอกข่าวนี้แก่นิติธรรมที่ยังประจำการอยู่ในตะวันออกกลางแล้วด้วย

“เพิ่มข้อมูลของ อิจิโร ฮอบกินส์ ละเจค” เจ้าของร่างสูงเอ่ยถามตอนเดินผ่านโต๊ะทำงานเจคอบ ที่ตั้งอยู่หน้าห้องทำงานของเขา

“เอาไว้ข้างในให้แล้วไทร์ ว่าแต่นายไม่ต้องออกไปข้างนอกแล้วหรือ”

“ไม่ละ ขอบใจมากเจค” ธีรวัดณ์ยังอยู่ในชุดสูทสีดำและเนกไทสีน้ำเงินเหมือนทุกวัน เขาถอดสูทตัวนอกพาดกับโต๊ะทำงาน แล้วเปิดแฟ้มข้อมูลของ อิจิโร ฮอบกินส์ ดูอย่างสนใจสนอกสนใจ แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้น

“ว่าไงเซสก์” เจ้าของน้ำเสียงเข้มเอ่ยโดยไม่ต้องมองว่าใครเป็นคนโทร. เข้ามา

“ไหนบอกว่าจะเข้ามาสำนักงานฉันไง”

“พอดีฉันมีเบาะแสดีๆ วะเลยต้องทำงานต่อนิดหน่อย แต่ฉันอยากเจอนายอิจิโร ฮอบกินส์ ของนายนะ”

“นั่นนายก็พลาดโอกาสแล้วไทร์”

“นายช่วยนัดนายอิจิโรนี่ให้หน่อยสิ” เอฟบีไอหนุ่มพูดขึ้น ทั้งที่สายตายังจับจ้องอยู่กับข้อมูลตรงหน้า

“เนื่องในโอกาสอะไรวะ บอกนายนั่นว่ามีเอฟบีไอวิปริตชอบแหกคอกและเกิดสนใจหนุ่มเชื้อสายญี่ปุ่นจนอยากเจอเขาหรือไง”

“อย่ากว่นให้มันมากไอ้เชสก์ นายก็เกินไปนะ แคนัดไปตี๋มไปอะไร
ลิวะ ชั้นจะไปด้วย”

“เอานั่นแหละ”

“เออลิวะ... ลักส์ทุ่มตรงได้ไหม”

“ได้สิ แล้วเจอกันวะไทร์”

“ขอบใจเชสก์” เอฟบีไอหนุ่มวางสายจากเพื่อนสนิท แล้วไล่เรียง
แฟ้มข้อมูลของ อิจิโร ฮอบกินส์ ต่อ ประวัติการลงทุนในประเทศต่างๆ ของ
ชายคนนี้ดูสอดคล้องกับประวัติอาชญากรรมของมยุรฉัตร แต่นั่นยังไม่พอ
เขาต้องการสิ่งที่จะยืนยันได้มากกว่านี้ ร่างสูงเดินออกจากห้องทำงาน
แล้วตรงไปหาเจคอบที่กำลังนั่งหน้าดำคร่ำเครียดอยู่กับงานตรงหน้า

“เจค นายช่วยติดต่อเจ้าหน้าที่แมคไบรด์ ขอประวัติทั้งหมดของ
นายอิจิโร ฮอบกินส์ มาว่าเคยก่อเรื่องหรือว่ามีเกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม
ทางคอมพิวเตอร์ที่ไหนบ้าง หรือเป็นผู้ต้องสงสัยกี่ครั้ง ติดต่อแผนกไอที
ตั้งประวัติการทำงานของผู้ชายคนนี้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเดินทางไปลงทุน
ที่ไหนก็ตาม หามาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วย”

“ไม่มากไปหน่อยหรือวะ อย่างนี้นายไม่ต้องนั่งอ่านเอกสารเป็นลัง
เลยหรือ”

“ให้ทำอะไรก็ทำเถอะน่า” ธีร์วัฒน์หมุนตัวเดินกลับไป แต่แล้วก็หัน
กลับมาหาคูหุ “ขอภายในวันนี้นะเจค ตอนเย็นฉันมีธุระต่อ”

“ได้สิ”

เจ้าหน้าที่พิเศษเอฟบีไอกลับไปทำงานในห้องของตนเองต่อ
ราวครึ่งวัน แล้วจึงยอมเงยหน้าขึ้นมาตอนที่ประตูห้องถูกเคาะ รอยยิ้ม
ระรื่นปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าคมคาย เมื่อเห็น เจคอบ บราวน์ หนุ่มผิวหมึก
คูหุผู้นำสงสารของเขากำลังลากลังเอกสารขนาดใหญ่ซ้อนกันถึงสามลัง
เข้ามาในห้อง

“อ่านให้หมดนะไทร์”

“ชอบใจมากเจค เทียงแล้วนี่ นายไปพักเถอะ”

“จะกินอะไรหรือเปล่า เดี่ยวซื้อกลับบ้านมาให้”

“อะไรก็เอามาเถอะ เอาเข้าไปกินในห้องประชุมเล็กดีกว่า วันนี้
งานยาวแน่ๆ กับไอ้สามล้งที่นายลากเข้ามาเนี่ยแหละ”

“ต้องเชิญเจ้าหน้าที่แมคไบรด์มาด้วยไหม” เจคอบถามพลางมอง
ล้งขนาดใหญ่ทั้งสามด้วยสายตาพรันพรึง

“เดี๋ยวฉันจัดการเอง เจอกันบ่ายโมงตรงที่ห้องประชุม”

ธีรวัดณ์เริ่มดูล้งเอกสารทั้งสาม ที่ระบุว่าข้อมูลต่างๆ ของ
อิจิโร ฮอบกินส์ ล้งแรกเป็นประวัติชีวิตส่วนตัวทั่วไป ล้งที่สองเป็นการ
ทำงานทั้งหมด และล้งที่สามเป็นคดีต่างๆ ที่เชื่อมโยงกับนายอิจิโร ฮอบกินส์
และนั่นก็ทำให้อธีรวัดณ์เริ่มสงสัยทันทีว่าเหตุใดผู้ชายคนนี้ถึงรอดคดีมาได้
ในเมื่อมีประวัติเป็นล้งขนาดนี้

ห้องประชุมเล็กอยู่ชั้นเดียวกับห้องทำงานของธีรวัดณ์แต่
เยื้องออกไปทางซ้ายสองห้อง ที่นี่เป็นห้องกระจกใส มีโต๊ะตัวยาวสีดำ
ตั้งอยู่กลางห้อง เครื่องฉายวิดีโอทัศน์และอุปกรณ์อื่นๆ อย่างครบครัน
โดยมีชายทั้งสามนั่งหน้าเครื่องพอกันทุกคน

“แผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ส่งสัยผู้ชายคนนี้อยู่เหมือนกัน
แต่ทำไม อิจิโร ฮอบกินส์ ถึงไม่เคยถูกจับจริงๆ จังๆ เลยล่ะ” เอฟพีไอหนุ่ม
ผู้รับผิดชอบคดีเอ่ยถามหัวหน้าแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์
ซึ่งก็มีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกทันที

“ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ธรรมดาเลยนะ เขาไม่ทิ้งหลักฐานอะไรไว้หรอก
เราพยายามส่งสายเข้าไปเยอะแล้ว แต่ทุกคนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกจับได้
ตายทุกราย เราตามเรื่องของผู้ชายคนนี้นานมากแล้วละ”

“หลักฐานล่ะ”

“ไม่มีเลยเจ้าหน้าที่แมคอีเชอร์” เจ้าหน้าที่แมคไบรด์กลืนน้ำลาย

“เราเชื่อมโยงอะไรถึงผู้ชายคนนี้ไม่ได้เลย สายของเราคนหนึ่งเคยสืบมา ได้ว่านายอิจิโร ฮอบกินส์ เลี้ยงคนเอาไว้เยอะมาก ทั้งเจ้าหน้าที่หน่วยงานราชการ พวกทหารรับจ้าง และที่สำคัญที่สุดคือพวกเขียนคอมพิวเตอร์”

“เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนี้บ้างไหม” ธีรวัดมน์ผลักแฟ้มเอกสารของนางสาวมยุรฉัตร ยามาคุชิ ไปให้ เฮเทอร์ แมคไบรด์ เขาตรวจสอบข้อมูลอยู่สักพักจึงเปิดสิ่งที่ เป็นข้อมูลชีวิตส่วนตัวของ อิจิโร ฮอบกินส์ ที่สายของเอฟบีไอเคยแฝงตัวเข้าไปสืบอยู่พักหนึ่ง

“มีสิ นี่ไง” นิ้วยาวของหนุ่มผมสีบลอนด์ไล่ไปตามข้อความในเอกสาร “นายอิจิโรเคยมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ สุซาดา ทามาตะ อยู่กันแบบลับๆ พักหนึ่งก็แยกกันไป แต่นายอิจิโรกับนางสุซาดา ทามาตะ ก็ยังอยู่บ้านเดียวกัน เพราะผู้หญิงคนนี้เป็นแม่บ้านให้นายอิจิโร ด้วย ต่อมานางสุซาดารับเด็กหญิงจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าคนหนึ่งมาเป็นลูกบุญธรรม ชื่อว่านางสาวมยุรฉัตร ยามาคุชิ แต่ไม่ปรากฏข้อมูลใดๆ ของผู้หญิงคนนี้ มีข้อมูลบอกว่าผู้หญิงชื่อนี้อยู่ที่ญี่ปุ่นและไม่มีข้อมูลปรากฏที่นี่เลย ไม่คิดเลยว่าจะเป็นคนเดียวกับ มรุมาส พุคาตะ”

“เดี๋ยวนะ แต่ว่า มยุรฉัตร ยามาคุชิ ก็มีหมายจับคดีจารกรรมความลับทางคอมพิวเตอร์ แต่ทำไม่ถึง...”

“เพราะเธอไม่เคยก่อคดีอะไรในอเมริกาเลย เอฟบีไอเลยไม่เคยมีประวัติของเธอ และที่สำคัญเธอน่าจะมีที่ซ่อนเยอะมาก ตามหลักสูตรอาชญากรทั่วไปไง แล้วอย่างนี้เราจะจัดการคนพวกนี้ได้ยังไง ในเมื่อเราไม่มีหลักฐานอะไรเลย มันไม่แน่นอนหนาพอที่จะรวบตัวอิจิโรได้ เพราะเธอทำงานให้อิจิโรจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ธีรวัดมน์ไม่ตอบ ร่างสูงเดินวนไปเวียนมาอยู่นาน คิ้วเข้มขมวดเป็นปมขณะที่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ในเมื่อผู้หญิงคนนี้เป็นบุญเจเพียงดอกเดียวที่จะไขความลับคดีปริศนานี้ได้ เขาก็ควรจะมุ่งหน้าไปหาเธอ แต่ถ้าแค่จับตัวผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ได้ต่างจากได้ลูกกระจอกคนเดียวนั่น

แล้วถ้าสืบต่อเพื่อขยายผลไปสู่ตัวการที่แท้จริงล่ะ

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปากได้รูป เขาพอใจกับความคิดนี้ แต่ติดอยู่อย่างเดียวคือทำอย่างไรจะเข้าถึงตัวผู้หญิงคนนี้ได้ ในเมื่อเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธออยู่ส่วนไหนของโลก

“เจ้าหน้าที่แมคไบรด์ คุณช่วยติดต่อสายสืบให้ช่วยตามหาผู้หญิงคนนี้ให้หน่อยได้ไหมครับ จะเป็นเอฟบีไอเอง เจ้าหน้าที่ซีไอเอ หรือว่านักสืบที่ไหนก็ได้ แต่ขออย่างเดียวอย่าเพิ่งจับกุมเธอ เพราะเธอเป็นคนเดียวที่สาวถึงตัวการใหญ่ได้”

“ได้สิครับ แล้วผมจะต้องทำยังไงต่อบ้าง”

“ติดต่อกับเจคอบไว้นะครับ ผมจะติดต่อเป็นระยะๆ แต่ว่าขอให้ เป็นความลับหน่อยนะครับ เพราะถ้าผู้หญิงคนนี้ทำงานให้อิทธิจริงอย่างที่เราสันนิษฐาน บางทีข่าวอาจจะรั่ว เพราะผมไม่แน่ใจว่าจะมีคนของฝ่ายตรงข้ามอยู่ในกลุ่มเอฟบีไอของเราบ้างหรือเปล่า”

“ครับเจ้าหน้าที่แมคอีเซอร์” สองหนุ่มจับมือกันแล้วแยกย้ายกันไป

เจคอบต้องสะสางงานต่างๆ ของตัวเองให้จบ ส่วนริ้วตั๋นยังอยู่ที่เดิม สมองกำลังพยายามคิดหาวิธีที่จะเข้าถึงผู้หญิงที่มีใบหน้าทั้งสวย ทั้งสะกดสายตาของเขาคนนี้

4

แผนการขั้นที่หนึ่ง

สถานที่นัดหมายของ เซสก์ อะลอนโซ ก้องไพศาล และ อิจิโร ฮอบกินส์ คือภัตตาคารอาหารของโรงแรมเลอปาร์กเกอร์เมอริเดียนในแมนฮัตตัน ตอนนีธีรวัดณ์อยู่บนรถคันเดียวกับเซสก์แล้ว เนื่องจากเอฟบีไอหนุ่มสวมสูทสีดำและปิ่นหน้าขีมิทำให้ดูเหมือนพวกบอดีการ์ดจอมโหด เป็นสาเหตุให้อีกหนึ่งหนุ่มถึงกับหัวเราะ เพราะไม่เคยเห็นเวลาที่ธีรวัดณ์ต้องปลอมตัวเพื่อทำงานเลยสักครั้ง

“หยุดหัวเราะแล้วก็หุบปากได้แล้วไอ้เซสก์!” คนถูกหัวเราะคำรามลอดไรวีฟัน สองหนุ่มลงจากรถและเดินไปยังโต๊ะที่จองไว้ ส่วนธีรวัดณ์ก็ยืนคุมเชิงอยู่ด้านหลังหนุ่มสเปนผู้เป็นเพื่อนสนิท

“นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นนายทำงานนี่หว่า ว่าแต่นายต้องปลอมตัวแบบนี้ทุกครั้งหรือเปล่า”

“ไม่ใช่หรอก ปกติแล้วฉันมีคนที่ทำแทน แต่งานนี้ลับนิดนึงวะ ก็อย่างที่เล่าไปแล้ว” ธีรวัดณ์กระซิบบอกเพื่อนชนิดที่ว่าริมฝีปากแทบไม่ขยับ ขณะที่ดวงตาคู่คมกริบหลังแว่นกันแดดสีดำกำลังสอดส่องไปทั่ว เขาเล่าเรื่องทั้งหมดเท่าที่จะเล่าได้ให้ เซสก์ อะลอนโซ ก้องไพศาล ฟังไปแล้วและอีกฝ่ายก็ยินดีช่วย

“นายจะเอาอย่างไรต่อ”

“ไม่ยังไงหรอก กำลังจะเริ่มทำงาน แล้วฉันจะบอกนายแล้วกัน แต่ตอนนี้ช่วยเสียบได้ไหมวะ อย่าทำฉันเสียสมาธิ อิจิโรกำลังจะมาแล้ว” ธีรวัฒน์พูดยังไม่ทันขาดคำ กลุ่มชายเชื้อสายเอเชียในชุดสูทต่าหลายคน ก็เดินเข้ามาในห้องอาหารที่จองไว้ มีอาวุธปืนอยู่สองคน ส่วนอีกคน น่าจะเป็นผู้ช่วยมากกว่า จากการศึกษาข้อมูลของอีกฝ่ายมาอย่างละเอียด ธีรวัฒน์จึงจำหน้าตาของ อิจิโร ฮอบกินส์ ได้ดีแม้ว่าตัวจริงจะดูแก่กว่า ในรูปเล็กน้อยก็ตาม

“มิสเตอร์อะลอนโซ” น้ำเสียงกร้าวของหนุ่มใหญ่ชาวอเมริกัน เชื้อสายญี่ปุ่นดังขึ้น ขณะที่ยื่นมือมาสัมผัสกับซีไอโอหนุ่มแห่งอะลอนโซ เอนเทอร์ไพรส์

“เชิญนั่งครับคุณฮอบกินส์”

“เรียกผมว่าอิจิโรก็ได้ครับ” ร่างสันทัดของผู้มาใหม่ นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วหัวเราะอย่างไม่จริงจังนัก เขาสบตากับหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดสูทพอดีตัวสีดำสนิท

‘ความหลอกลวง ไม่จริงจัง โกหก และการทรยศ นี่คือนิสัยที่อยู่ใน ห่วงความคิดของอิจิโร ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนดีแน่นอน!’ หนุ่มแมคคือเซอร์ คนที่สามคิดอยู่ในใจ

“พาบอดีการ์ดมาแค่คนเดียวเองหรือครับ” อิจิโรถามขึ้น ใบหน้า ยังเปื้อนรอยยิ้ม

เซตส์หันไปมองเพื่อนสนิทเพียงชั่วคราวแล้วเสยะยิ้ม “คนนี้มีมือหนึ่ง ครับ คนเดียวก็พอ...เลิกพูดเรื่องอื่นเถอะครับ ผมสั่งอาหารมาแล้ว”

“เสียใจด้วยเรื่องเหตุระเบิดที่หน้าสำนักงานอะลอนโซเอนเทอร์-ไพรส์นะครับ ช่วงนั้นผมก็ยุ่งๆ เลยไม่ได้มาแสดงความเสียใจด้วยตัวเอง เลย” อีกฝ่ายเริ่มเปิดฉากขึ้นมาก่อน

“อย่าว่าแต่คุณเลยครับคุณอิจิโร ผมเองก็รุ่นๆ ไม่คิดว่าจะมีการ ก่อการร้ายที่หน้าบ้านตัวเอง”

“สรุปว่าเป็นก่อนการร้ายหรือครับ”

“ไม่รู้สิครับ ก็แค่พูดไปตามที่คิดนะครับ ผมไม่ได้มีศัตรูที่เห็นอยู่แล้ว อุบัติเหตุมันคงไม่มาเกิดตรงนั้นหรอกครับ ผมกลัวว่าจะเป็นกรอกการร้ายมากกว่า ช่วงนี้อัลกออิดะฮ์เองก็เริ่มเคลื่อนไหวไม่ใช่หรือครับ” ซีอีโอหนุ่มตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ตามที่ตกลงกันไว้กับธีรวัฒน์ทุกประการ “เราเลยต้องหยุดเรื่องการผลิตไว้ก่อน แผนพัฒนาทั้งหมดต้องส่งคืนกองทัพครับ จนกว่าจะจัดการกับตัวการได้”

“แล้วถ้ามันยืดยาวเหมือน 911⁵ ละครับ คุณไม่เสียหายเยอะเลยหรือ” สีหน้าของฝ่ายตรงข้ามฉายแววกระหายใคร่รู้ทันที แต่ก็รีบกลบเกลื่อนอย่างรวดเร็ว “ผมหมายถึง...ในฐานะที่เราทำงานเหมือนกันไงครับ มันขาดทุนมหาศาลเลยนะครับคุณเชสก์”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอกครับ เพราะอะลอนโซเอนเทอร์ไพรส์และฟรานซิสไกอินดัสตรีส์ของพี่ชายผมไม่ขาดทุนง่าย ๆ แน่นอน เรามีทุนสำรองและการผลิตสินค้าอื่นรองรับอยู่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นก็โล่งใจไปครับ” คนไม่จริงใจยังยิ้ม “ถ้ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ก็บอกได้เลยนะครับ ในฐานะเพื่อนร่วมธุรกิจ”

“ในวงการธุรกิจเขามีเพื่อนกันด้วยหรือครับ” การเชือดนึ้มๆ ของเชสก์ทำให้อีกฝ่ายชะงักทันที อิจิโรมองหน้าชายรุ่นลูกที่นั่งตรงหน้าด้วยแววตาตกตะลึง แม้จะรู้ว่าเชสก์ก็เป็นเลื้อร้ายในวงการ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะ

⁵ เหตุการณ์ 9/11 คือเหตุการณ์ตึกแฝดของเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ถล่มเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2011 ผู้ก่อการร้ายจำนวน 19 คนได้ยึดเครื่องบินพาณิชย์ 4 ลำ โดยบังคับให้เครื่องบิน 2 ลำ บินชนกลุ่มอาคารเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของนิวยอร์กซิตี แรงพุงชนของเครื่องบินทำให้เกิดเพลิงไหม้ทันทีและตึกถล่มลงมา เครื่องบินลำที่สามชนเข้ากับอาคารเพนตากอนในอารลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย และลำที่สี่ตกในทุ่งใกล้กับแซงควิลล์ รัฐเพนซิลเวเนีย

เล่นกันตรงๆ ในสถานการณ์เช่นนี้

“...”

“ผมก็แค่พูดตามเนื้อผ้าครับ พอกับพี่ชายของผมเตือนมาเสมอ
นั่นแหละ”

“ไม่มีใครไม่รู้จักระทูลอะลอนโซ เจ้าพ่ออาวุธสงครามแห่งยุค
หรอกครับ” หม่อมใหญ่เชื้อสายญี่ปุ่นเียนยอ จนเซสก็กลั่นเสียงหัวเราะไว้
ไม่ได้ ต้องรีบหันไปเอ่ยกับบอดี้การ์ดก้ามละของเขาทันที

“ออกไปก่อน ฉันอยากคุยงานกับคุณอิจิโรตามลำพัง...หวังว่าจะ
ไว้ใจกันนะครับ” ประโยคสุดท้ายคนพูดหันไปถามผู้ร่วมธุรกิจ ซึ่งอีกฝ่าย
ก็จำต้องพยักหน้าแล้วสั่งให้ลูกน้องของตัวเองออกไปเช่นกัน ส่วนธีรวัฒน์
พยักหน้าให้เพื่อนสนิทอีกครั้งแล้วรอจนได้เดินออกไปเป็นคนสุดท้าย

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าหน้าที่พิเศษเอฟบีไอเดินตรงไปมาอยู่ราว
สองชั่วโมง แต่เขาก็ไม่ได้ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยสูญเปล่า ชายหนุ่ม
สังเกตท่าทางลูกน้องของอิจิโร ดูแล้วตรงตามที่ข้อมูลระบุไว้ทุกอย่าง
คนอย่าง อิจิโร ฮอบกินส์ ไม่เลี้ยงแค่มือปืนกระจอกแน่ แต่ละคนมีท่าทาง
ที่ชำนาญการต่อสู้เป็นอย่างดี อาวุธแต่ละอย่างที่ใช้ ทำยื่นทำเดิน หรือ
แม้แต่การวางตัว ก็ทำให้ธีรวัฒน์พอรู้ได้ว่าพวกนี้จะต้องเป็นทหารเก่า
แน่นอน

“ยินดีที่ได้พูดคุยกันนะครับคุณอิจิโร” น้ำเสียงเข้มของซีอีโอหนุ่ม
จากแดนกระทิงดุตั้งขึ้น ธีรวัฒน์จึงรู้ว่าถึงเวลาเล่นละครอีกแล้ว เขาเปิด
ประตูรถให้เพื่อนด้วยท่าที่สำรวม เช่นเดียวกับคนของอิจิโรที่เปิดประตูรถ
ให้เจ้านายของตัวเอง

“ยินดีมากครับคุณเซสก์ แล้วเจอกันครับ”

“แน่นอน เราได้เจอกันอีกแน่นอนครับ” เซสก์ยิ้มเจ้าเล่ห์ รอให้
ผู้อาวุธโสกว่าออกไปก่อน แล้วจึงขึ้นไปนั่งบนรถ ส่วนเอฟบีไอหนุ่มก็ตาม

มานั่งเบาะหลัง เขากอดแวนตาดำ ขยับเนกไทแล้วขยี้ทรงผมเรียบสั้นให้
กลับมาอยู่เหียงตามแบบฉบับของตัวเอง

“ให้ตาย...เป็นบอดีการ์ดนี่ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ”

“นายทนอะไรไม่ได้นานหรอกไอ้ทรู” คนเป็นเพื่อนหัวเราะหึๆ แล้วสั่ง
คนขับรถให้มุ่งหน้าไปยังสำนักงานอะลอนโซเอนเทอร์เพอร์ส “ว่าแต่นาย
ได้อะไรมาบ้างล่ะ”

“เขากำลังหวาดหวั่น แต่ก็ยังทะเยอทะยาน อยากได้ใคร่มีอยู่
นายต้องระวังตัวให้มากไอ้เซสก์ ผู้ชายคนนี่ไม่ธรรมดา เขามีแผนร้าย
ในใจ”

“นายไม่รู้หรือว่าอิจิโรกำลังทำอะไร เกี่ยวข้องกับการจารกรรม
ข้อมูลของฉันไหม” หนุ่มสเปนถามขึ้น เพราะรู้มาตลอดว่าพวกแมคคีย์เซอร์
เป็นอย่างไร

“ไม่” เอฟบีไอหนุ่มตอบเสียงเครียด “เพราะมันเองก็ยังไม่รู้
เหมือนกัน ทุกอย่างยังคงคลุมเครือ มีดมัวและรอยคยอะไรบางอย่าง”

“เริ่มรู้บ้างแล้วไอ้ทรูไหมไอ้ทรู คนที่บ้านนายเขามีสติไม่ยอมให้นาย
เข้าไปอ่านความคิดที่น้องนายได้ ออกมาข้างนอกของเลยเสื่อม อ่านใคร
ไม่ได้แล้วละสิ” หนุ่มแดนกระทิงดุหัวเราะ แกล้งว่าเพื่อนหวังผ่อนคลายน
บรรยากาศ

“หุบปากไปเลย วอนโดนเตะปากแล้วไหมล่ะ” ธีร์วัฒน์เสียงแข็ง
“แล้วก็ไม่ต้องทำเนียนเลยไอ้เซสก์ เอาปากกาของฉันมาได้แล้ว!”

“ปากกาอะไร” อีกฝ่ายยังทำไซสือ

“เอามาเลย อย่ามาลีลาท่ามาก งานนี้สำคัญนะโว้ย”

“ก็รู้ว่าสำคัญไง เลยยังไม่ให้”

“ไอ้...”

“เออๆ อย่าบ่น เอาไปเลยไป” เขาโยนปากกาเร็ววสีเงินดูเหมือน
จะไม่สำคัญให้เพื่อน ซึ่งอีกฝ่ายก็รับได้ทันพวงที่ พลาซียัมนิดๆ ที่มุมปาก

“นายบอกอะไรมันไปบ้าง”

“ไม่มาก ก็แค่คุยเรื่องธุรกิจ ตามเรื่องการทำงานบ้าง อิจิโรสนใจเรื่องการลงทุนที่ตะวันออกกลางมาก ให้เหตุผลว่าบางประเทศของที่นั่นยังต้องพัฒนา เขาเคยไปลงทุนมาครั้งหนึ่งและประสบความสำเร็จ ฉันทก็เลยเอออไปด้วย แล้วเขาก็ถามถึงความเสียหายของเหตุการณ์ระเบิดที่หน้าสำนักงาน แต่ฉันทก็ตอบเลียงๆ อย่างที่เดียวกับนายไวจ์นั้นแหละ”

“ดีมากไอ้เชสก์” เจ้าของมือหนากร้านอาวุธตอบ่าเพื่อน แล้วหัวเราะหึๆ พลังหมุนปากกาสีเงินในมือไปมา

“นายจะเอาอย่างไรต่อไปล่ะไทร์ ถ้างานของฉันทชะงัก เชื่อเถอะว่าอิจิโรไม่โง่งทำอะไรผิดพลาดแน่ เขาจะยังระวังตัว แล้วอย่างนี้เราจะหาหลักฐานได้อย่างไรว่าเขามีหรือไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้กันแน่”

“ตอนนี้ฉันทให้พวกเจ้าหน้าที่ตามหา มยุรฉัตร ยามาอุชิ...เอ๋อ ยายแอสึกเกอร์สาวสวยคนนั้นไง เจอเมื่อไหร่ฉันทจะไปจัดการยายนี่เอง”

“ที่กับผู้หญิงละอาสาเร็วจริงไวย์ เห็นปกตินายจะให้เจตไปทำนี่ไทร์”

“ก็เป้าหมายเป็นผู้หญิง” หนุ่มแมคอีเซอร์คนที่สามยกไหล่ นัยน์ตาแพรวพราว รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นมาอยู่ที่มุมปาก มันคือรอยยิ้มแบบเสื่อร้ายที่พร้อมจะล่าเหยื่อ ซึ่งหนุ่มจากแดนกระทิงดุก็หัวเราะผสมโรงอย่างรู้ทัน แต่อย่างหนึ่งที่สองหนุ่มไม่รู้ก็คือ เป้าหมายที่วานั้นไม่ใช่แม่งวางน้อยที่จะจัดการได้ง่ายๆ แน่นอน

เช้าวันทำงาน สำนักงานต่อต้านการก่ออาชญากรรมใน
นิวยอร์กของพวกเอฟบีไอยังคงพลุกพล่านไปด้วยเจ้าหน้าที่เหมือนเช่นเคย สองหนุ่มต่างสีผิวก็เช่นกัน ทั้งสองเข้ามาที่ห้องประชุมโดยเรียกเจ้าหน้าที่เฮเทอร์ แมคไบรด์ จากแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มาร่วมด้วย ตอนนี้พวกเขาคือทีมที่จะต้องทำงานด้วยกันจนกว่างานนี้จะเสร็จ แม้ว่า

จะไม่ค่อยชอบหน้าตาที่ยังยโสของหัวหน้าอีกแผนก แต่ธีรวัฒน์และเจคอบก็เป็นมืออาชีพพอที่จะลบเรื่องนี้ออกไปจากใจ แล้วร่วมมือกันทำงานจนเสร็จ

“กาแพ่ใหม่คะ” เจ้าหน้าที่สาวสวยร่างระหงคนหนึ่งเคาะประตูแล้วถามขึ้น เจ้าหน้าที่ชื่ออเล็กซิส โฮเวิร์ด อยู่แผนกไอที เคยช่วยงานเขามาสองสามครั้งสมัยที่เขายังทำงานอยู่แผนกอาชญากรรม โดยที่ดวงตาคู่สีน้ำตาลสวยนั้นจับจ้องอยู่ที่ร่างสูงใหญ่ของธีรวัฒน์ไม่วางตา

“รบกวนด้วยครับ”

“ยินดีค่ะ ผอ. ท่านสั่งมาแล้วว่าต้องช่วยงานพวกคุณ” เมื่อวานนี้เองที่ผู้อำนวยการหน่วยของเขาบินตรงมาจากวอชิงตัน ดี.ซี. และมาช่วยควบคุมการทำงานอยู่ที่สำนักงานในนิวยอร์กด้วย

“ดีครับ” เอฟบีไอจอมกะล่อนยิ้มไปรอยเสน่ห์ แล้วก็เหมือนสาวเจ้าจะตกหลุมพรางเข้าเต็มๆ วงหน้าสวยโฉบเฉี่ยวขึ้นสีแดงเรื่อเล็กน้อยก่อนจะล่าถอยออกไป

“เทพที่เห็นผมถอดความ ได้เรื่องแล้วนะครับ ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากมายแค่เรื่องการลงทุนในตะวันออกกลางเท่านั้น” หากเป็นเวลาทำงาน เจคอบจะให้ความเคารพธีรวัฒน์เป็นอย่างมาก จะไม่เป็นกันเองเหมือนยามอยู่กันตามลำพัง

“เทพอะไรครับ” เฮเทอร์ แมคไบรด์ ถามขึ้น

“พอดีเมื่อวานผมมีโอกาสตามเพื่อนที่นัดกับอิจิโร ผมเลยให้เพื่อนพกปากกาตัวนี้ไปด้วย”

“ก็แค่ปากกานี่ครับ” เจ้าหน้าที่แมคไบรด์ยิ้มเยาะ ตอนนี้องที่ธีรวัฒน์อยากจะทำคือหวัดคนตรงข้ามด้วยสันแถมเอกสารสักครึ่ง เป็นแผนกอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ประจำอะไรถึงไม่เอาใจเรื่องเทคโนโลยีเอาเสียเลย เอฟบีไอหนุ่มเจ้าเสน่ห์ก็ดปุมเล็กๆ ที่ด้ามปากกา เสียงสนทนา

ของ อิจิโร ฮอบกินส์ และ เซสกี อะลอนโซ ก้องไพศาล ก็ดังขึ้น

“ที่นี้เข้าใจแล้วนะครับ” คนหัวเราะที่หลังย่อมดังกว่าเสมอ เฮเทอร์ แมคไบรด์ ถึงกับหน้าเฉือนทันที เขาพยักหน้าเบาๆ อย่างยอมจำนน ส่วนธีรวัฒน์ก็กล่าวต่อไปว่า “แล้วเรื่องสืบหาตัว มยุรฉัตร ยามาคุชิ ละครับ”

“ล่าสุดเธออยู่ที่ญี่ปุ่น แต่ตอนนี้ยังหาไม่เจอ คิดว่าเธอน่าจะหนี ออกนอกประเทศไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นไหน”

“แล้วประวัติการเดินทาง...”

“ไม่มีเลยครับ” เจคอบขัดขึ้น พลงยื่นแฟ้มเอกสารการเดินทาง ของ มยุรฉัตร ยามาคุชิ ให้หัวหน้าทีม ธีรวัฒน์รับแฟ้มนั้นแล้วเปิดดูทันที

“ตอนนี้ทีมข่าวกรองของเรากำลังพยายามค้นหาตัวเธออยู่ครับ ใช้ทุกกล้อวงจรจร กล้อวงจรถัดและทุกกล้อที่มีในโลก ให้เชื่อมต่อโยง เครื่องข่ายผ่านดาวเทียม บลูทูท อินฟราเรด หรืออะไรก็ได้แต่ที่จะทำให้ เราตามหาเธอเจอ แล้วสแกนหาจากภาพต้นแบบของเธออยู่ครับ” หัวหน้าแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เอ่ยขึ้น

“ต้องใช้เวลากี่นานแค่ไหน”

“จะพยายามเร่งให้เร็วที่สุดครับ”

ทั้งหมดนั่งทำงานอยู่ในห้องประชุมเล็กกันต่อ ตอนนี้การเชื่อมต่อโยง และเหตุจูงใจในการก่ออาชญากรรมของมยุรฉัตรและอิจิโรก็ดูสมน้ำสมเนื้อแล้ว ติดอยู่ที่ว่าพวกเขาพีไอไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าเธอทำงานให้อิจิโรจริง เฮเทอร์เอารูปร่างผู้ต้องสงสัยให้ญาติคนก่อระเบิดดูแต่ก็ไม่อาจชี้ตัวได้ เท่ากับว่าตอนนี้มยุรฉัตรคือทางเดียวเท่านั้นที่เป็นเสมือนทางออกของเรื่องนี้

เจ้าหน้าที่พิเศษเอพีไอระบายลมหายใจออกมายาวเหยียด เขานั่งทำงานพร้อมกับลูกทีมที่มีมาเพิ่มอีกสองคน นั่นก็คือเจ้าหน้าที่อเล็กซิส ไฮเวิร์ด จากแผนกไอที และ คาร์ล เรดฟีลล์ จากแผนกสืบสาร แต่ก็

ยังหาข้อสรุปไม่ได้ トラบิตที่ยังไม่เจอเธอผู้เปรียบเสมือนกุญแจไขปริศนา พวกเขาคงไม่มีวันหาทางออกได้อย่างแน่นอน สำคัญอยู่อย่างเดียวคือ ต้องการให้ได้ว่า มยุรฉัตร ยามาภูชิ ไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนกันแน่

โครม!

แรงกระแทกจากท้ายรถโฟล์กเต่าตาวานสีเขียวกกลางเก่า กลางใหม่คันหนึ่ง ทำให้ร่างแบบบางของคนขับและคนที่นั่งคู่กันมาถึง กับกระแทกเข้ากับพวงมาลัยและคอนโซลหน้ารถอย่างจัง มือเรียบบาง คลำหน้าผากตัวเองป้อยๆ แล้วลงจากรถไปหาคุณกรณีอย่างใจเย็น ทั้งที่เป็นช่วงติดสัญญาณไฟจราจร

“ต้องขอโทษด้วยครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ พอดีก้มลงเก็บของ” เจ้าของรถ คู่กรณีเป็นลุงแก่ๆ และรถก็เป็นแค่กระบะบะบู่โรทั้งเท่านั้น ลุงคนนั้นรีบยก มือไหว้ขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ สภาพเหมือนชาวนาชาวไร่ของคนผิวดำ ทำให้อีกฝ่ายเริ่มใจอ่อน

“ไม่เป็นไรค่ะ รถฉันก็ได้เสียหายอะไร”

“ไม่ได้นะพี่ยูริ” เสียงแจ้วๆ ของเด็กสาววัยเพียงสิบเจ็ดปีตั้งขึ้น ไบหน้ากระจ่างใสบังติ่ง โดยเฉพาะตรงหน้าผากโหนกนูนที่บวมเป่งเจียน จะแตกออกมาอย่างเห็นได้ชัด “พี่ยูริต้องเอาเรื่องนะ ดูหัวผักกาดสิ จะแตก อยู่แล้ว”

“ลุงเขาไม่ได้ตั้งใจนำผักหวาน” ผู้สาวใสกว่าไม่กี่ปีชัดขึ้น แล้วหันไปหาคุณกรณี “คุณลุงไปเถอะคะ พวกเราไม่เป็นไรหรอก”

“แต่จะให้ลุงช่วยเรื่องค่าพยาบาลแม่หนูนั่นเถอะ หัวปูดเป็น ลูกมะนาวแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ผักหวานนะหัวเหม่งต่างหาก ไม่ได้หัวโนหรอก”

“พี่ยูรินะ!” เด็กสาวร่างน้อยแจกค้อนอย่างแงงอน แล้วเดินไป

เกาะแขวนหญิงสาวเสียนั่น “ยอมก็ได้คะ ให้พี่ผู้รักคนเดียวเลยนะ”

“มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่าครับ”

สองสาวและคู่กรณีหนีไปตามต้นเสียง แล้วก็พบว่า เป็นรถสายตรวจคันหนึ่งจอดอยู่ไม่ไกล คนพูดเป็นนายตำรวจหนุ่มหล่อที่สวมเครื่องแบบเต็มยศ ส่วนอีกคนเป็นตำรวจหญิงนอกเครื่องแบบที่สวยงาม สะดุดตา ทั้งสองกำลังตรงมายังที่เกิดเหตุกลางสี่แยกไฟแดง

“พี่นาค!” ผักหวานหรือสุคนธวาร้องลั่น เมื่อเห็นตำรวจสาวคนสวยส่งยิ้มหวานมาให้

“มีอะไรกันหรือเปล่า” ผู้หมวดหนุ่มถามพลางมองหญิงสาวเจ้าของรถสลัดกับชายสูงวัย ซึ่งมยุรฉัตรก็ไม่ได้แสดงพิรุณอะไรออกไป หญิงสาวทำเพียงยิ้มบางๆ ส่งกลับไปเท่านั้น

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ อุบัติเหตุนิดหน่อย แต่ไม่ได้มีอะไรเสียหาย” สาวผิวขาวจัดตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีครับ”

“ผักหวาน” ตำรวจหญิงคนสวยยิ้มกว้างอวดฟันที่สวยงาม “อาทิตยน์นี่ จะเข้าบ้าน จะชวนไปเก็บเห็ดบนเขา อยากไปกับพี่ไหม”

“ได้เลยพี่นาค” สุคนธวาโบกไม้โบกมือแล้วกลับขึ้นรถของมยุรฉัตร จากนั้นต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไป โดยที่หญิงสาวคนสวยขับรถเข้าไปในห้างสรรพสินค้า เพราะต้องซื้อของเปิดร้านในวันต่อไป

หลังจากที่เกิดเรื่องขึ้นที่นิวยอร์ก มยุรฉัตรก็ถูกสั่งให้ไปกบดานที่อื่น ‘นายท่าน’ ส่งเธอแค่ญี่ปุ่นเท่านั้น แต่มยุรฉัตรไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวกับวงการนี้อีกแล้ว หญิงสาวจึงตัดสินใจทิ้งชีวิตเก่าๆ แล้วมาเริ่มต้นใหม่ที่ประเทศไทย...

สาวสวยнынตาโคกหวังมาตลอดว่าจะหลุดพ้นจากเส้นทางสายนี้ เธออยากมีชีวิตแบบปกติกับเขาบ้าง ไม่ต้องหลบหนี ไม่ต้องซ่อนตัวจากพวกตำรวจ อยากจะแยกกับนายท่านผู้ขยับยื่นชีวิตต้องคำสาปให้เธอ

เมื่อถึงวันนั้นเธอคงจะมีความสุขที่สุด แต่มันก็แค่ความหวังลมแล้งๆ เท่านั้น มยุรฉัตรไม่ใช่คนช่างฝัน เธอได้พิสูจน์ด้วยตัวเองมาแล้วว่าชีวิตและความเป็นจริงมันโหดร้ายเพียงไร เธอไม่ได้เมตตาเธอเลย ไม่ยอมให้เธอออกจากเส้นทางเลวร้ายนี้ด้วย สุดท้ายหญิงสาวจึงเลือกที่จะหันหลังเดินออกจากเส้นทางสายนั้นเงียบๆ หลบหนีจากเจ้านายและคนของเจ้านาย แม้จะรู้ว่าทำได้ยากก็ตาม เขาจะต้องตามหาเธอแน่ เพราะเธอมีบางสิ่งที่เขาต้องการ

เธอยกมือขึ้นกำจี้รูปดาวล้อมเดือนที่ห้อยอยู่ที่คออย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว หญิงสาวรู้ว่าวันใดวันหนึ่งพวกนั้นจะต้องรู้ว่าบางส่วนของข้อมูลหายไป ซิปเล็กๆ ที่เธอซ่อนไว้ในจี้รูปดาวล้อมเดือนนี้ต่างหากที่จะไขปริศนาทั้งหมด แต่เธอไม่ยอมให้ ‘นายท่าน’ ได้มันไป เขาทำร้ายชีวิตคนบริสุทธิ์มากมายไปแล้ว และเธอไม่ยอมให้มือของคนที่เราทั้งรักและเคารพต้องเปื้อนเลือดไปมากกว่านี้

“พี่ยุริ!” เด็กสาวเรียกเสียงดังขึ้น เมื่อเห็นว่าหญิงสาวกำลังใจลอย มยุรฉัตรขยับรถได้ก็จริง แต่ก็ดูเลือนลอยอย่างน่าหวั่น

“อะไรล่ะผักหวาน”

“ผักยังไม่อยากตายนะ พี่ยุริขยับรถดีๆ หน่อยสิ ไม่อย่างนั้นผักจะฟ้องแม่ให้มาดพี่ยุริแน่ๆ”

อาชญากรรมสวหัวเราะหึๆ กับท่าทางของเด็กสาว มยุรฉัตรมาอยู่ประเทศไทยได้ครบเดือนแล้ว เธอพูดภาษาไทยได้เนื่องจากแอบเรียนมาตั้งแต่เด็กโดยไม่บอกให้ใครรู้ หญิงสาวสนใจภาษาไทยมาตั้งแต่เริ่มโตเพราะรู้ว่าสายเลือดในตัวครั้งหนึ่งจะต้องมีเชื้อไทยแน่ๆ สังเกตจากชื่อมยุรฉัตรของตัวเอง สุดท้ายหญิงสาวก็ได้มาอยู่ที่นี้อย่างที่ฝันไว้ ใช้เงินที่เก็บสะสมมาตลอดชีวิตเปิดร้านดอกไม้และมีมุขชายกาแฟเล็กๆ น่ารัก อยู่ภายในเมืองใหญ่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย จนกระทั่งได้รู้จักกับสุคนธวาและยาตรามารดาของเด็กสาว ที่มีอาชีพทำไร่ดอกไม้ และคอย

นำดอกไม้มาส่งที่ร้านเธอเสมอจนสนิทกันที่สุดในที่สุด

“พี่ไม่ขับไปชนใครหรอกน่า” หญิงสาวยิ้มอย่างจริงจังใจให้เด็กสาว เธอรักสุคนธรวาไม่ต่างจากน้องสาว นี่ก็อยากจะมีน้องสาวแบบนี้มานานแล้ว แต่ก็เพิ่งจะมีโอกาส “ว่าแต่ตำรวจหญิงคนนั้นนะใครหรือ”

“ชื่อพี่นาคชวัญคะ เป็นตำรวจ แต่ว่าบ้านพี่นาคทำรีสอร์ทกับฟาร์มแกะอยู่ใกล้กับบ้านของผักเอง ก็เลยรู้จักกันคะ”

“สวยดีนะ”

“พี่นาคสวยคะ เหมือนจะดู แต่ที่จริงกวนประสาทจะตาย”

“พี่เชื่อนะ” มยุรฉัตรหัวเราะแแกนๆ เธอไม่ค่อยถูกกับพวกตำรวจเท่าไร

“พี่ฟูริ เดี่ยวแวะร้านเครื่องเขียนในห้างด้วยนะ ผักอยากได้หนังสือกับอุปกรณ์นิดหน่อย ค่าเสียเวลาไปเก็บได้ที่แม่”

“มันใช่เรื่องหรือไงละ แค่นี้เอง พี่พาผักหวานแวะได้อยู่แล้ว”

“ขอบคุณคะพี่ฟูริ”

มยุรฉัตรขับรถเข้าไปจอดแล้ว สองสาวก็เดินเข้าไปด้านในของห้างสรรพสินค้า โดยที่มยุรฉัตรก็มัวแต่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย สัมระวังตัวไปเสียสนิท เพราะคิดว่าใกล้กันคนละซีกโลกขนาดนี้ ไม่น่าจะมีใครตามมาหาเธอเจอแน่นอน ทว่า...

“เจ้าหน้าที่แมคซีเซอร์!” ร่างสูงของหัวหน้าแผนกอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์พุ่งผ่านประตูห้องทำงานของธีรวัฒน์เข้ามาอย่างรวดเร็ว เจ้าของห้องเงยหน้าจากงานในมือ แล้วเลิกคิ้วมองอีกฝ่ายเป็นเชิงถาม

“มีเรื่องอะไร ทำไมต้องรีบร้อนแบบนี้ด้วยล่ะเฮเทอร์”

“พบแล้วครับว่า มยุรฉัตร ยามาภูธิ อยู่ที่ไหน”

“ถ้าอย่างนั้นเข้าไปในห้องประชุมได้เลยครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

เจ้าหน้าที่หนุ่มเก็บเอกสารตรงหน้าเองอย่างรวดเร็ว แล้วรีบตรงไปยังห้องประชุมพร้อมด้วย เจคอบ บราวน์ ผู้เป็นคู่หู และตอนนี้มีผู้ชายแปลกหน้าอีกคนอยู่ด้วย

“นี่เป็นเจ้าหน้าที่จากซีไอเอครับ เป็นเพื่อนผมเอง ไม่ต้องห่วง งานนี้ลับสมองแน่ครับ” เฮเทอร์ แมคไบรด์ รีบบอกทันทีที่เห็นสายตาคมกริบของหัวหน้าทีม

“อีธาน รอดจ์ ครับ”

“ธีร์วัฒน์ แมคอีเซอร์ ครับ” สองหนุ่มจับมือกันอย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่เอพีไอหนุ่มนั่งลงบนเก้าอี้และเริ่มต้นถามข้อมูลของมยุรฉัตรทันที

“พี่ชายของ พี่องลดา แมคอีเซอร์ ใช่ไหมครับ”

“พี่องลดา อัล อัสซาด ครับ น้องสาวผมเปลี่ยนนามสกุลแล้ว” ธีร์วัฒน์ตอบทันทีไม่มองหน้า เขาพอจะรู้อ้างว่าผู้ชายคนนี้คิดอย่างไรกับน้องสาวเขา เคยได้ยินพี่องลดาและวรวรรณเปรยอยู่เหมือนกันว่าถูกเจ้านายตามเที่ยวไล่เที่ยวขังอยู่ จะต้องเป็นผู้ชายคนนี้แน่แท้ ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจ

“เธอสบายดีใช่ไหมครับ”

“คลอดลูกชายแล้ว ชื่อว่าไซอาห์” คนเป็นพี่ตอบขวางๆ อย่างต้องการปกป้องน้องสาวเต็มที่ “เปลี่ยนเรื่องเถอะ ผมอยากเข้าเรื่องงานมากกว่า เรื่องอื่นไว้ทีหลัง” ไม่มีแววล้อเล่นหลงเหลืออยู่ในแววตาของธีร์วัฒน์อีกต่อไป เอพีไอหนุ่มฉายภาพมยุรฉัตรขึ้นจอโปรเจกเตอร์ แล้วหันไปถาม อีธาน รอดจ์ “ใช่ผู้หญิงคนนี้ไหม”

“เท่าที่ดู...ก็ใช่ครับ” ซีไอเอหนุ่มหันจอคอมพิวเตอร์ส่วนตัวให้เอพีไอหนุ่มหน้าตายดูเช่นกัน “จากในภาพเป็นก๊อปปี้จากสัญญาอนุญาตไฟจรรยาแห่งหนึ่งของประเทศไทย เราขยายและใช้โปรแกรมเทียบใบหน้าดูแล้ว ใช่เธอแน่นอนครับ”

เอพีไอหนุ่มเจ้าของคดีพินิจใบหน้าของหญิงสาวอยู่นาน จึง

พยักหน้าตอบ “แล้วประวัติอันล่ะ ประวัติการใช้บัตรเครดิตมีบ้างไหม”

“ไม่มีเลยครับ เราคิดว่าเราจะเก็บเงินสดไว้กับตัวมากกว่า”

“ไม่มีประวัติการเข้าประเทศเลยหรือ”

“ไม่มีชื่ออัยการตรวจเข้าเมืองเลยครับ” อีธานส่ายหน้า “แต่เท่าที่เราสืบประวัติ มยุรฉัตรยังติดต่อกับเพื่อนที่เคยถูกจับสมัยขโมยรถเมื่อตอนอายุสิบสองปีอยู่คนหนึ่ง ตั้งแต่สมัยอยู่ดีทอยด์”

“นายคนนี่เกี่ยวอะไรด้วย” คราวนี้เป็นเจคอทที่ส่ายหน้าไม่เข้าใจ

“อาชญากร ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ก็ยังมีเลือดอาชญากรอยู่ในตัวเสมอ นั่นแหละ” ริววัฒน์ตอบ แล้วเลิกคิ้วให้อีธานเป็นเชิงถาม

“เจ้าหน้าที่แมคคือเซอร์พุดถูกครับ เพื่อนของนางสาวมยุรฉัตร ยามาากูชิ ถูกจับมาสองครั้ง คดีหลอกหลวง ต้มตุ๋น ปลอมแปลงเอกสาร และโจรกรรม ตอนนี้นายคนนี้อยู่ที่บรูกลินนี่เอง ซึ่งเป็นที่อยู่สุดท้ายที่นางสาวมยุรฉัตรซ่อนตัวอยู่ด้วยครับ”

“ขอชื่อด้วย”

“เขาชื่อไทเลอร์ครับ...ไทเลอร์ แฟร์เรลล์”

“ขอบคุณมากเจ้าหน้าที่รอดจ้ะ เจ้าหน้าที่แมคไบรด์ ตอนนี้อยู่ที่ห้องที่เนซัดของผู้หญิงคนนี้ได้ด้วยแล้วกัน” เอฟปีไอหนุ่มจอมแหกคอก ยิ้มทั้งนัยน์ตาแพรวพราว แล้วหันไปหาคู่หูฉิวหมีกของเขา “เราไปหาอะไรกินที่บรูกลินกันเถอะเจค”

พลัง พลัง!

เสียงเนื้อกระทบกันดังหลายครั้งติด ทว่าก็ไม่อาจดังเลิศลวดออกจากอพาร์ทเมนต์ขนาดย่อมแห่งนี้ไปได้ ร่างสูงของเอฟปีไอหนุ่มที่อยู่ในสภาพพลิกแขนเสื้อเห็ดไปครึ่งข้อคอก กำลังยื่นเท้าสะเอวมองชายร่างสูงที่ปากแตกเพราะวิธีการรีดเค้นแบบฉบับของเขา

“บอกแล้วๆ” ผู้ต้องสงสัยหน้าทะเล้นโอดครวญเสียงอ่อน ปากคอค

แตกไปหมด นึกถึงเหตุการณ์เมื่อครูก็อดประหวั่นพรึ่นพริ้งไม่ได้ เอพีไอ
หนุ่มร่างกำยำคนนี้มีมาถึงก็ไม่พูดพรั่าทำเพลง แค่แสดงตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่
ถามถึงเพื่อนสมัยวัยรุ่นของเขา พอเขาไม่ตอบก็ลากเข้าบ้านแล้วซ้อมเสีย
เลือดตกยางออก จะไม่บอกก็กลัวจะตายไปเสียก่อน เกือบไม่รอด
เหมือนกัน “เขาให้ซ้อมผู้ต้องสงสัยได้ละอะ”

“ถ้าซ้อมแล้วได้ผลก็สมควรอยู่หรือจะเอาอีก!”

“บอกแล้วๆ” ไทเลอร์ แฟรเรลล์ อาชญากรตัวร้ายของพวกเขา
เอพีไอไอร้องลั่น

“มยุรฉัตรอยู่ที่ไหน แล้วเดินทางยังไง นายปลอมแปลงเอกสาร
ให้เธอหรือเปล่า”

“ไม่ได้ปลอม เธอไปด้วยชื่อจริงของเธอต่างหาก”

“ไม่มีประวัติเธอออกไปจากญี่ปุ่น แล้วทำไมไปโผล่ที่ไทยได้ล่ะ”

ธีรวัฒน์กระซอกเสียงถาม ไบหน้าดูตันกับแววตาแวโรจน์ของเขาทำให้อีกฝ่ายนึกขยาด

“ยูริเธอเก่งจะตาย คิดว่าเธอจะไม่มีวิธีเข้าเมืองละอะ”

“ไทร์ มาดูนี่สิ!” เจคอบเรียกขณะรื้อค้นที่โต๊ะทำงานของ ไทเลอร์
แฟรเรลล์ จนกระทั่งพบอะไรบางอย่าง มันคือสำเนาบัตรประชาชนของ
ประเทศไทย มีไบหน้าของนางสาวมยุรฉัตร ยามาคุชิ รวมทั้งเอกสาร
เดินทางด้วย แต่อยู่ในชื่อของนางสาวมยุรฉัตร ธรรมสวรรค์

“เจค จัปนายไทเลอร์ แฟรเรลล์ นี่ไปด้วย ดูเหมือนเราจะจับตัว
นักต้มตุ๋นได้อีกคนแล้ว” ธีรวัฒน์สั่งแล้วยิ้มหยันตาวาว เขาส่งผู้ต้องหาให้
เจคอบ ก่อนจะกลับสู่สำนักงานทันที ตอนนี้องค์เขาารู้แล้วว่าหญิงสาว
คนสำคัญอยู่ที่ไหน ต่อไปคือจะต้องตามหาผู้หญิงคนนี้ให้เจอ ส่วนเจคอบ
และคนที่เหลือจะอยู่รอบนอก คอยรับคำสั่งและช่วยประสานงานเท่านั้น
ส่วน มยุรฉัตร ยามาคุชิ เขาจะเป็นคนจัดการเธอเอง!